

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 24.6.2026
COM(2026) 560 final

2026/0163 (CNS)

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

de modificare a Directivelor 2003/49/CE, 2009/133/CE, 2011/96/UE, (UE) 2016/1164, (UE) 2017/1852 și (UE) 2025/50 în ceea ce privește simplificarea cadrului Uniunii privind impozitarea directă și sprijinirea creșterii economice și a competitivității UE

{ SEC(2026) 560 final } - { SWD(2026) 560 final } - { SWD(2026) 561 final } -
{ SWD(2026) 562 final }

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

• Temeiurile și obiectivele propunerii

Această inițiativă a fost anunțată în programul de lucru al Comisiei pentru 2026 ca parte a agendei mai ample a Comisiei de simplificare a legislației Uniunii, de reducere a sarcinilor administrative inutile și de consolidare a competitivității pieței interne.

În ultimele decenii, cadrul Uniunii privind impozitarea directă s-a dezvoltat considerabil ca răspuns la impactul tot mai mare al globalizării și al economiei digitale, la intensificarea strategiilor și practicilor de planificare fiscală agresivă și la necesitatea de a consolida funcționarea pieței interne, protejând în același timp integritatea acesteia. În special, Uniunea a adoptat o gamă largă de directive menite să asigure un tratament fiscal echitabil, să prevină evitarea obligațiilor fiscale și să faciliteze activitățile transfrontaliere în cadrul pieței interne. Directiva 2003/49/UE a Consiliului ⁽¹⁾ (Directiva privind dobânzile și redevențele – IRD), Directiva 2011/96/UE a Consiliului ⁽²⁾ (Directiva privind societățile-mamă și filialele acestora – PSD) și Directiva 2009/133/CE a Consiliului ⁽³⁾ (Directiva privind fuziunile fiscale – TMD) au stabilit norme comune pentru impozitele reținute la sursă pentru anumite plăți intragrup și neutralitatea fiscală pentru reorganizările transfrontaliere. Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului ⁽⁴⁾, astfel cum a fost modificată prin Directiva (UE) 2017/952 a Consiliului ⁽⁵⁾ (Directiva împotriva evitării obligațiilor fiscale – ATAD), a stabilit un nivel minim coordonat de protecție împotriva practicilor de planificare fiscală agresivă. Directiva (UE) 2017/1852 a Consiliului ⁽⁶⁾ (Directiva privind mecanismele de soluționare a litigiilor – DRM) a prevăzut mecanisme pentru soluționarea eficace în Uniune a litigiilor transfrontaliere care implică dubla impunere sau care decurg din convenții de evitare a dublei impunerii.

Coroborate, aceste instrumente au jucat un rol semnificativ în consolidarea pieței interne prin reducerea obstacolelor care afectează activitățile și investițiile transfrontaliere, reducând în același timp oportunitățile de evitare a obligațiilor fiscale, îmbunătățind coordonarea între statele membre și instituind un cadru fiscal al Uniunii pentru activitățile transfrontaliere din cadrul pieței interne.

¹ Directiva 2003/49/CE a Consiliului din 3 iunie 2003 privind sistemul comun de impozitare, aplicabil plăților de dobânzi și de redevențe efectuate între societăți asociate din state membre diferite (JO L 157, 26.6.2003, p. 49, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2003/49/oj>).

² Directiva 2011/96/UE a Consiliului din 30 noiembrie 2011 privind regimul fiscal comun care se aplică societăților-mamă și filialelor acestora din diferite state membre (JO L 345, 29.12.2011, p. 8, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2011/96/oj>).

³ Directiva 2009/133/CE a Consiliului din 19 octombrie 2009 privind regimul fiscal comun care se aplică fuziunilor, divizărilor, divizărilor parțiale, cesionării de active și schimburilor de acțiuni între societățile din state membre diferite și transferului sediului social al unei SE sau SCE între statele membre (JO L 310, 25.11.2009, p. 34, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2009/133/oj>).

⁴ Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (JO L 193, 19.7.2016, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2016/1164/oj>).

⁵ Directiva (UE) 2017/952 a Consiliului din 29 mai 2017 de modificare a Directivei (UE) 2016/1164 în ceea ce privește tratamentul neuniform al elementelor hibride care implică țări terțe (JO L 144, 7.6.2017, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2017/952/oj>).

⁶ Directiva (UE) 2017/1852 a Consiliului din 10 octombrie 2017 privind mecanismele de soluționare a litigiilor fiscale în Uniunea Europeană (JO L 265, 14.10.2017, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2017/1852/oj>).

În același timp, dezvoltarea cumulativă a legislației Uniunii în domeniul impozitării directe, coroborată cu punerea în aplicare divergentă la nivel național și cu evoluțiile fiscale internaționale, a sporit în mod semnificativ complexitatea cadrului Uniunii privind impozitul pe profit și, prin urmare, sarcinile de asigurare a conformității pentru întreprinderile care își desfășoară activitatea la nivel transfrontalier, precum și pentru administrațiile fiscale din Uniune. Directivele au fost concepute în perioade diferite, fiecare reflectând contexte distincte. În plus, punerea în aplicare a normelor privind nivelul minim global de impozitare în temeiul Directivei (UE) 2022/2523 a Consiliului⁽⁷⁾ (Directiva privind pilonul doi) a modificat cadrul în care funcționează o serie de măsuri antiabuz existente la nivelul Uniunii. În special, anumite dispoziții ale ATAD pot conduce la rezultate redundante sau la sarcini de conformitate disproporționate atunci când sunt aplicate împreună cu normele pilonului doi. În plus, experiența dobândită în urma aplicării Directivei privind dobânzile și redevențele și a Directivei privind societățile-mamă și filialele acestora a arătat că aplicarea practică a reducerii impozitului reținut la sursă ce face obiectul acestor directive generează bariere procedurale și insecuritate juridică. De asemenea, au fost exprimate preocupări cu privire la aplicarea anumitor dispoziții ale ATAD care nu mai sunt pe deplin conforme cu realitățile economice actuale, creează sarcini disproporționate de asigurare a conformității sau insecuritate juridică și nu sprijină suficient investițiile și creșterea economică în cadrul pieței interne. În special, absența unui cadru comun al Uniunii pentru tratamentul fiscal al cheltuielilor de cercetare-dezvoltare („C&D”) contribuie la fragmentarea între statele membre și poate denatura sau descuraja deciziile de investiții și inovarea în cadrul pieței interne.

Propunerea reflectă necesitatea de a se asigura menținerea unui cadru de impozitare directă al Uniunii coerent, proporțional și eficace. Aceasta vizează simplificarea cadrului existent al Uniunii în domeniul impozitării directe pentru a reduce sarcinile inutile de asigurare a conformității, pentru a îmbunătăți securitatea juridică și pentru a asigura funcționarea coerentă a pieței interne. Prin urmare, propunerea introduce modificări ale Directivei privind societățile-mamă și filialele acestora, ale Directivei privind dobânzile și redevențele (precum și o modificare specifică conexasă a Directivei 2025/50 a Consiliului⁽⁸⁾), reducerea mai rapidă și mai sigură a surplusului de impozit reținut la sursă – FASTER), ale Directivei privind fuziunile fiscale, ale Directivei împotriva evitării obligațiilor fiscale și ale Directivei privind mecanismele de soluționare a litigiilor.

- **Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică vizat**

Pachetul omnibus este în concordanță cu politica existentă a UE în materie de impozitare directă. Propunerea simplifică și modernizează acquis-ul Uniunii în domeniul impozitării directe, menținând în același timp obiectivele inițiale ale directivelor. Aceasta contribuie la obiectivul mai amplu al Comisiei de consolidare a competitivității Uniunii prin reducerea sarcinilor inutile de asigurare a conformității, prin îmbunătățirea securității juridice și prin facilitarea investițiilor și a activităților comerciale transfrontaliere în cadrul pieței interne.

În domeniul scutirii de impozitul reținut la sursă pentru fluxurile financiare de interese, redevențe și repartizarea profiturilor în cadrul Uniunii, propunerea se bazează pe progresele inițiate de FASTER și abordează suprapunerile, fragmentarea și cerințele procedurale sau de

⁷ Directiva (UE) 2022/2523 a Consiliului din 14 decembrie 2022 privind asigurarea unui nivel minim global de impozitare a grupurilor de întreprinderi multinaționale și a grupurilor naționale de mari dimensiuni în Uniune (JO L 328, 22.12.2022, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2523/oj>).

⁸ Directiva (UE) 2025/50 a Consiliului din 10 decembrie 2024 privind reducerea mai rapidă și mai sigură a surplusului de impozit reținut la sursă (JO L, 2025/50, 10.1.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2025/50/oj>).

fond depășite care generează costuri disproporționate pentru întreprinderile care își desfășoară activitatea la nivel transfrontalier în Uniune.

Propunerea sprijină totodată punerea în aplicare a Directivei privind pilonul doi în Uniune și urmărește să simplifice și să elimine dispozițiile care se suprapun în cadrul ATAD, asigurându-se că actualul cadru de impozitare directă al Uniunii își menține caracterul coerent, având în vedere evoluțiile fiscale internaționale recente. Propunerea ar trebui, de asemenea, să fie analizată împreună cu propunerea de reformare a DAC, care simplifică anumite obligații și proceduri de raportare, inclusiv în ceea ce privește grupurile de întreprinderi multinaționale care intră în domeniul de aplicare al Directivei privind pilonul doi.

Coroborate, aceste inițiative stabilesc un cadru fiscal mai coerent, mai modern și mai competitiv pentru întreprinderile care își desfășoară activitatea pe piața internă. În acest sens, propunerea menține nivelul ridicat de protecție împotriva evitării obligațiilor fiscale și a practicilor abuzive în cadrul Uniunii. Inițiativa nu diminuează garanțiile existente, ci mai degrabă asigură faptul că normele antiabuz își mențin caracterul proporțional, coerent și eficace, având în vedere evoluțiile mai recente în domeniul impozitării internaționale și experiența practică în materie de punere în aplicare, eliminând în același timp complexitatea inutilă, insecuritatea juridică și sarcinile administrative pentru contribuabili și administrațiile fiscale.

- **Coerența cu alte politici ale Uniunii**

Propunerea este în concordanță cu obiectivele de politică mai ample ale Comisiei privind simplificarea, competitivitatea și buna funcționare a pieței interne. Propunerea contribuie la obiectivul de consolidare a competitivității în Uniune prin reducerea obstacolelor care afectează investițiile transfrontaliere și activitatea economică în cadrul pieței interne, în conformitate cu Raportul Draghi privind competitivitatea UE ⁽⁹⁾ și cu obiectivele mai ample stabilite în Busola pentru competitivitatea UE ⁽¹⁰⁾.

Procedând astfel, aceasta reduce în mod semnificativ sarcinile administrative. De asemenea, propunerea va contribui la promovarea altor priorități ale Comisiei, cum ar fi construirea unei uniuni puternice a economiilor și a investițiilor ⁽¹¹⁾ și realizarea importanței deducerii imediate a cheltuielilor pentru deciziile de investiții în domeniul cercetării și dezvoltării, astfel cum se recomandă în Pactul pentru o industrie curată din 2 iulie 2025 ⁽¹²⁾. La un nivel mai general, propunerea va încuraja activitatea comercială transfrontalieră și dezvoltarea domeniului de activitate pe piața internă și va facilita restructurarea întreprinderilor în

⁹ [Raportul Draghi privind competitivitatea UE.](#)

¹⁰ Comisia Europeană, „O Busolă pentru competitivitatea UE”, COM(2025) 30 final.

¹¹ Printre obiectivele-cheie ale uniunii economiilor și a investițiilor se numără eliminarea barierelor din calea piețelor financiare integrate și sprijinirea investițiilor, astfel cum se explică aici: https://finance.ec.europa.eu/regulation-and-supervision/savings-and-investments-union_en#what.

¹² „Recomandarea Comisiei din 2 iulie 2025 privind stimulentele fiscale pentru sprijinirea Pactului pentru o industrie curată și din perspectiva Cadrului privind ajutoarele de stat în contextul Pactului pentru o industrie curată”, C(2025) 4319 final.

conformitate cu Directiva (UE) 2017/1132⁽¹³⁾, astfel cum a fost modificată prin Directiva (UE) 2019/2121 (Directiva privind mobilitatea)⁽¹⁴⁾.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

• Temei juridic

Prezenta propunere intră în domeniul de aplicare al articolului 115 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE). Normele conținute în propunere vizează apropierea actelor cu putere de lege și a practicilor administrative ale statelor membre, care au incidență directă asupra instituirii sau funcționării pieței interne. Prin urmare, propunerea se adoptă în cadrul procedurii legislative speciale, în conformitate cu articolul menționat, iar inițiativa ar trebui să ia forma unei directive. Competența Uniunii în acest domeniu este partajată cu statele membre.

• Subsidiaritate (în cazul competențelor neexclusive)

Competența Uniunii în domeniul impozitării directe este partajată cu statele membre în temeiul articolului 115 din TFUE. În conformitate cu principiul subsidiarității stabilit la articolul 5 alineatul (3) din TFUE, UE intervine numai dacă obiectivele preconizate nu pot fi realizate în mod satisfăcător de statele membre și, în plus, atunci când, având în vedere amploarea și efectele acțiunii propuse, astfel de obiective pot fi realizate mai bine la nivelul UE.

Pe această bază, fiecare stat membru are propriul sistem fiscal intern, bazat pe prioritățile sale economice individuale, pe cerințele sale bugetare și pe opțiunile sale politice. Cu toate acestea, există situații în care acțiunea la nivelul UE este esențială pentru menținerea unei piețe interne echitabile și eficiente și pentru respectarea libertăților fundamentale. De exemplu, Directiva privind dobânzile și redevențele și Directiva privind societățile-mamă și filialele acestora au fost introduse pentru a asigura tratamentul egal al dividendelor, dobânzilor sau redevențelor atunci când plățile sunt efectuate între contribuabili din state membre diferite. În mod similar, Directiva privind fuziunile fiscale stabilește un cadru fiscal comun pentru anumite reorganizări transfrontaliere în cadrul Uniunii, asigurând faptul că fuziunile, divizările, cesionarea de active și schimbul de acțiuni pot avea loc fără impozitare imediată, reducând astfel obstacolele fiscale în calea restructurărilor de întreprinderi care ar putea afecta deciziile comerciale. ATAD introduce un set de norme comune de combatere a evitării obligațiilor fiscale pentru a aborda riscurile de erodare a bazei impozabile și de transfer al profiturilor, adesea cauzate sau agravate de neconcordanțele sau fragmentarea dintre sistemele fiscale naționale ale statelor membre. DRM stabilește norme pentru soluționarea litigiilor care decurg din interpretarea și aplicarea convențiilor de evitare a dublei impunerii între statele membre.

Deși statele membre rămân responsabile pentru simplificarea normelor fiscale interne, numai o acțiune la nivelul UE poate modifica acquis-ul existent al UE în materie de impozitare directă în conformitate cu tratatele. Acest aspect este necesar pentru a simplifica și a clarifica normele comune, pentru a aborda provocările identificate și, astfel, pentru a spori competitivitatea întreprinderilor din UE. Prin urmare, obiectivele pachetului omnibus privind

¹³ Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2017 privind anumite aspecte ale dreptului societăților comerciale (JO L 169, 30.6.2017, p. 46, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2017/1132/oj>).

¹⁴ Directiva (UE) 2019/2121 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2019 de modificare a Directivei (UE) 2017/1132 în ceea ce privește transformările, fuziunile și divizările transfrontaliere (JO L 321, 12.12.2019, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2019/2121/oj>).

impozitarea nu pot fi realizate în mod satisfăcător dacă fiecare stat membru acționează în mod individual.

În plus, acțiunea UE în acest domeniu ar aduce o valoare adăugată europeană clară atât pentru întreprinderi, cât și pentru administrațiile fiscale. Obiectivul este de a elimina normele care se suprapun sau sunt inutile, de a simplifica procedurile, de a reduce și mai mult dubla impunere și denaturările pieței, de a clarifica conceptele, de a elimina dispozițiile depășite și de a aborda aplicarea inconsecventă sau divergentă a normelor în statele membre. Propunerea ar contribui la clarificarea și simplificarea normelor și procedurilor fiscale ale UE și, prin urmare, desfășurarea activității în mai multe state membre ar fi mai puțin costisitoare pentru întreprinderi. Acest fapt ar permite o mai bună utilizare a potențialului pieței interne, transformând-o într-un loc mai atractiv pentru înființarea de întreprinderi și realizarea de investiții. În ceea ce privește administrațiile fiscale, norme mai clare și mai eficiente ar simplifica controalele de conformitate și auditurile fiscale, reducând numărul litigiilor și al sarcinilor administrative.

- **Proportionalitate**

Propunerea se limitează la modificările specifice necesare pentru simplificarea legislației fiscale existente a Uniunii și pentru îmbunătățirea coerenței și eficacității acesteia. Propunerea nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective. În special, aceasta menține obiectivele principale și garanțiile directivelor existente, actualizând, raționalizând sau simplificând în același timp dispozițiile specifice care au fost identificate ca generând o complexitate inutilă, sarcini administrative, insecuritate juridică sau costuri disproporționate de asigurare a conformității. Prin urmare, aceasta asigură un echilibru adecvat între simplificare, securitate juridică și menținerea obiectivelor inițiale pentru a asigura un nivel ridicat de protecție împotriva evaziunii fiscale pe piața internă.

- **Alegerea instrumentului**

Propunerea are ca obiect o directivă, singurul instrument admisibil conform temeiului juridic (articolul 115 din TFUE).

3. REZULTATELE EVALUĂRILOR EX POST, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRILOR IMPACTULUI

- **Evaluările ex post/verificarea adecvării legislației existente**

Documentul de lucru al serviciilor Comisiei intitulat „Evaluarea Directivei (UE) 2016/1164 a Consiliului de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne” evaluează punerea în aplicare și impactul ATAD I și II, în temeiul criteriilor pentru o mai bună legiferare. Evaluarea ia în considerare eficiența, eficacitatea, relevanța, coerența și valoarea adăugată europeană a directivelor. Evaluarea se bazează în principal pe constatările unui studiu extern care a fost efectuat de un contractant. Contractantul a realizat interviuri detaliate cu autoritățile fiscale naționale din 15 state membre și a consultat celelalte 12 autorități fiscale prin intermediul unui sondaj. Contractantul a realizat, de asemenea, interviuri detaliate cu părțile interesate din sectorul privat (inclusiv asociații de întreprinderi de la nivelul UE și de la nivel național, întreprinderi multinaționale, consilieri fiscali, cadre universitare și ONG-uri) într-un eșantion de 10 state membre, precum și un sondaj în rândul consilierilor fiscali și un sondaj specific în rândul a 20 de întreprinderi multinaționale din toate cele 27 de state membre.

Rezultatele evaluării stau la baza raportului de evaluare a impactului care însoțește inițiativa, furnizând o bază de dovezi. Raportul de evaluare a impactului clarifică și mai mult legătura dintre aceste constatări și aspectele abordate în contextul prezentei inițiative.

- **Consultările cu părțile interesate**

Strategia de consultare a părților interesate pentru prezenta inițiativă a constat într-o cerere de contribuții și în consultări specifice. Nu a fost efectuată nicio consultare publică, deoarece au avut loc consultări specifice ample cu principalele părți interesate pe parcursul a 15 luni, în plus față de studiul amănunțit efectuat cu privire la ATAD. Consultările specifice au cuprins o largă reprezentare a principalelor părți interesate și au inclus cele 27 de autorități naționale. Toate contribuțiile primite au fost luate în considerare în raportul de evaluare a impactului, care însoțește prezenta propunere. Acesta include un raport de sinteză al consultării părților interesate în anexa 2, care detaliază profilurile respondenților și contribuțiile primite.

Pe parcursul întregului proces, serviciile Comisiei au consultat statele membre prin intermediul unor reuniuni specifice ale Grupului de lucru IV al Comisiei (impozitarea directă) și ale Grupului de lucru la nivel înalt al Consiliului (HLWP).

O cerere de contribuții⁽¹⁵⁾ a fost publicată la 16 februarie 2026 și a fost disponibilă pentru consultări până la 30 martie 2026. Consultarea a solicitat feedback cu privire la necesitatea de a acționa și a colectat dovezi cu privire la aspecte precum costurile administrative, procedurile împovărătoare, normele depășite sau care se suprapun, precum și lipsa de claritate sau diferențele în ceea ce privește modul în care sunt interpretate normele. Cererea de contribuții a primit 117 contribuții, din partea asociațiilor de întreprinderi și a întreprinderilor, dar și din partea cetățenilor, precum și din partea instituțiilor academice, a organizațiilor neguvernamentale și a sindicatelor.

În general, părțile interesate au sprijinit pe deplin inițiativa de simplificare a normelor fiscale existente ale UE în vederea îmbunătățirii funcționării pieței interne și a asigurării atractivității Europei ca loc de realizare a investițiilor și de desfășurare a activităților comerciale. Cu toate acestea, opiniile au variat în ceea ce privește modalitatea exactă în care ar putea fi realizată simplificarea.

Majoritatea părților interesate au exprimat necesitatea simplificării directivelor existente, de exemplu prin raționalizarea și modernizarea acestora, prin reducerea suprapunerilor, a inconsecvențelor, a punerii în aplicare fragmentate și a sarcinilor administrative, precum și prin standardizarea și clarificarea termenilor, normelor și procedurilor care decurg din directive, inclusiv prin utilizarea instrumentelor digitale și prin limitarea puterii discreționare naționale în ceea ce privește punerea în aplicare a directivelor. Unele părți au subliniat, de asemenea, importanța simplificării normelor și procedurilor pentru IMM-uri.

- **Obținerea și utilizarea cunoștințelor de specialitate**

Comisia s-a bazat pe cunoștințele de specialitate ale Centrului Comun de Cercetare, care a utilizat modelul CORTAX pentru evaluarea impactului posibil al inițiativei. Modelul CORTAX este un model de echilibru general conceput pentru a se evalua efectele reformelor întreprinse în domeniul impozitului pe profit de cele 27 de state membre, pe baza unor date detaliate din diverse surse. Comisia a recurs la experți externi pentru elaborarea prezentei propuneri. Inițiativa și raportul de evaluare a impactului se bazează pe rezultatele evaluării

¹⁵ Cerere de contribuții pentru o evaluare a impactului – Ares(2026)1712759.

ATAD, care integrează rezultatele unui studiu extern privind ATAD realizat de un contractant extern ⁽¹⁶⁾.

- **Evaluarea impactului**

În vederea pregătirii prezentei inițiative, s-a efectuat o evaluare a impactului. Proiectul de raport privind evaluarea impactului a fost prezentat Comitetului de control normativ (CCN) al Comisiei la 8 aprilie 2026, iar la 29 aprilie 2026 a avut loc o reuniune. Pe baza unei decizii a președintelui Comisiei din 28 aprilie 2026 în ceea ce privește sarcinile Comitetului de control normativ (CCN) ⁽¹⁷⁾, CCN a emis, la 4 mai, o opinie fără rezerve cu recomandări. Prin urmare, decizia din 8 aprilie prevede că propunerile omnibus sunt tratate ca inițiative specifice care nu fac obiectul unor opinii cu rezerve din partea CCN. Cu toate acestea, CCN a furnizat unele recomandări, inclusiv sugestii de îmbunătățire a legăturilor dintre probleme, obiective, logica de intervenție a raportului; gama și construcția opțiunilor; analiza obiectivului general de menținere a unor standarde fiscale ridicate în UE și analiza costurilor și a beneficiilor, inclusiv soliditatea ipotezelor utilizate. A fost elaborat un raport revizuit de evaluare a impactului, în care s-a ținut seama de aceste recomandări.

Impactul este evaluat în raport pe baza mai multor opțiuni de politică. În ceea ce privește **impozitele reținute la sursă în temeiul Directivei privind dobânzile și redevențele și al Directivei privind societățile-mamă și filialele acestora**, raportul de evaluare a impactului ia în considerare o opțiune de scutire a tuturor plăților intra-UE de dobânzi, redevențe și dividende printr-o extindere a domeniului de aplicare al acestor directive, împreună cu eliminarea procedurilor în avans pentru acordarea drepturilor la plată, în timp ce o opțiune alternativă luată în considerare în raport a fost alinierea domeniului de aplicare și a procedurilor corespunzătoare Directivei privind dobânzile și redevențele și Directivei privind societățile-mamă și filialele acestora. În ceea ce privește **legislația privind societățile străine controlate (SSC) în temeiul ATAD**, raportul ia în considerare aplicarea obligatorie a modelului A și o excepție pentru societățile din pilonul 2 (sau, în mod alternativ, luarea în considerare a impozitelor suplimentare naționale minime calificate din pilonul 2 pentru a stabili dacă este datorată o taxă SSC și, în caz afirmativ, creditarea impozitului suplimentar cu obligația SSC). În plus, analiza evaluează o excepție pentru IMM-uri. În ceea ce privește **investițiile în cercetare și dezvoltare (C&D)**, deducerea imediată a costurilor pentru achiziționarea de active corporale în domeniul C&D este analizată în raport cu statu-quo-ul, conform căruia deducerea cheltuielilor în domeniul C&D ar fi în continuare delimitată la nivel național. Au fost luate în considerare mai multe opțiuni pentru **norma privind limitarea deductibilității dobânzii în temeiul ATAD**, cu scopul principal de a asigura echitatea și de a atenua efectele prociclice ale acesteia: o excepție pentru IMM-uri, aplicarea obligatorie a plafonului EBITDA de 30 %, aplicarea obligatorie a anumitor variații opționale în prezent, o excepție pentru împrumuturile cu risc scăzut acordate de terți și deductibilitatea deplină în cazul unor șocuri negative ale profitabilității. Raportul evaluează, de asemenea, modificările pentru eliminarea normelor privind **tratamentele neuniforme ale elementelor hibride importate**; alinierea **Directivei privind fuziunile fiscale** la Directiva privind mobilitatea (fuziuni transfrontaliere din perspectiva dreptului societăților comerciale), fie printr-o trimitere dinamică, fie prin adăugarea de noi tranzacții de structurare; precum și o serie de îmbunătățiri specifice ale **Directivei privind mecanismul de soluționare a litigiilor**, pentru a

¹⁶ Documentul de lucru al serviciilor Comisiei: Evaluarea Directivei (UE) 2016/1164 a Consiliului de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne.

¹⁷ Decizia președintelui Comisiei de modificare a Deciziei P(2020) 2 în ceea ce privește sarcinile Comitetului de control normativ, 28.4.2026.

clarifica normele procedurale și a permite utilizarea actelor de punere în aplicare ale Consiliului.

Evaluarea impactului examinează în mod specific trei combinații de opțiuni.

- (a) **Pachetul omnibus cuprinzător:** această combinație include toate opțiunile de politică și, după caz, alege cele mai ambițioase alternative pentru principalele măsuri ale prezentei inițiative privind impozitarea plăților transfrontaliere de dobânzi, redevențe și dividende și impozitarea SSC, pentru a evalua cel mai ambițios potențial de simplificare.
- (b) **Pachetul omnibus cu obiective de nivel mediu:** această abordare a cuprins toate opțiunile de politică, cu excepția acțiunii legate de cheltuielile pentru C&D, și a inclus alternativele mai puțin ambițioase pentru impozitele reținute la sursă în temeiul Directivei privind dobânzile și redevențele și al Directivei privind societățile-mamă și filialele acestora, precum și SSC în ATAD.
- (c) **Pachetul omnibus cu obiective limitate:** această versiune vizează măsurile existente într-un mod mai simplu și mai direct și a menținut statu-quo-ul pentru celelalte opțiuni de politică.

Raportul de evaluare a impactului concluzionează că pachetul omnibus cuprinzător este pachetul preferat de politici. Acesta nu numai că se dovedește eficace în atingerea obiectivelor specifice ale inițiativei, ci, în plus, are cele mai bune rezultate în ceea ce privește eficacitatea și eficiența, astfel cum se explică în raportul de evaluare a impactului.

Evaluarea impactului include o analiză cost-beneficiu a inițiativei, care se preconizează că va fi pozitivă. **Beneficiile** constau în simplificările pe care le-ar introduce inițiativa, care pot reduce în mod semnificativ costurile de conformare fiscală pentru contribuabilii din UE. Raportul de evaluare a impactului prezintă potențialele economii de costuri pentru întreprinderile și economia din UE ca urmare a potențialelor reduceri ale costurilor actuale de conformare fiscală, precum și impactul macroeconomic mai amplu, pe termen mai lung. Rezultă că opțiunea preferată este pachetul omnibus cuprinzător. Se estimează că această opțiune va reduce costurile de asigurare a conformității și costurile financiare aferente cu aproximativ 6,6 miliarde EUR pe an, din care costurile recurente legate de reducerea sarcinii administrative sunt de aproximativ 2 miliarde EUR pe an (o defalcare a acestor cifre poate fi consultată în anexa 3 la raportul de evaluare a impactului). Se estimează că unele dintre măsurile sale individuale vor crește PIB-ul UE cu aproximativ 0,04 % (scutire de impozitul reținut la sursă) și cu 0,2 % (deducerea imediată a anumitor active de C&D) pe termen lung.

Raportul de evaluare a impactului încearcă să descrie unele dintre **posibilele costuri**. Scopul propunerii omnibus în domeniul fiscal este de a reduce costurile recurente existente, prin simplificarea normelor fiscale la nivelul UE, acolo unde este posibil. În consecință, astfel cum se subliniază în capitolul 6 și în anexa 3, nu se preconizează că inițiativa va genera costuri semnificative pentru întreprinderi și administrațiile fiscale și, prin urmare, acestea sunt estimate ca fiind inexistente, marginale sau irelevante.

În plus, raportul de evaluare a impactului nu prevede niciun impact specific și direct asupra mediului, având în vedere că propunerea este o măsură orizontală de simplificare în domeniul impozitării directe și niciun impact social direct semnificativ, deoarece propunerea nu vizează drepturile lucrătorilor, drepturile sociale sau alte drepturi direct legate de acestea. Orice efecte de mediu sau sociale ar fi, prin urmare, indirecte, în funcție de utilizarea resurselor eliberate de întreprinderile din UE. Având în vedere impactul scăzut preconizat asupra mediului,

evaluarea principiului de „a nu aduce prejudicii semnificative” și verificarea coerenței climatice nu au fost efectuate pentru evaluarea impactului care însoțește prezenta inițiativă.

- **Adecvarea reglementărilor și simplificarea**

Propunerea vizează reducerea sarcinilor de reglementare atât pentru contribuabili, cât și pentru administrațiile fiscale. Costurile de conformare fiscală reprezintă o sarcină pentru întreprinderi, iar reducerea lor va constitui un beneficiu major pentru punerea în aplicare a inițiativei. În ansamblu, astfel cum s-a menționat mai sus, se estimează că omnibus va reduce costurile de asigurare a conformității și costurile financiare aferente pe piața internă cu aproximativ 6,6 miliarde EUR pe an, din care aproximativ 2 miliarde EUR pe an sub formă de costuri recurente legate de sarcinile administrative. De exemplu, reducerea totală a costurilor suportate de întreprinderile supuse impozitării ca urmare a introducerii scutirii totale de dobânzi, redevențe și dividende (modificări ale Directivei privind dobânzile și redevențele și ale Directivei privind societățile-mamă și filialele acestora) se ridică la aproximativ 5,34 miliarde EUR pe an. Dezactivarea normelor privind SSC pentru întreprinderile multinaționale care intră în domeniul de aplicare al pilonului 2 (modificări ale ATAD) ar putea reduce costurile de asigurare a conformității cu aproximativ 160 de milioane EUR pe an. Deducerea imediată a activelor legate de C&D ar putea reduce costurile de asigurare a conformității cu aproximativ 265 de milioane EUR pe an. Reducerea costurilor de asigurare a conformității va fi, de asemenea, în beneficiul IMM-urilor, în special prin: (i) introducerea unei excepții specifice de la normele ATAD privind SSC, care ar putea reduce costurile de asigurare a conformității cu aproximativ 90 de milioane EUR pe an și (ii) excluderea de facto a IMM-urilor de la norma privind limitarea deductibilității dobânzii prevăzută în ATAD, ceea ce ar putea reduce costurile de asigurare a conformității cu 69 de milioane EUR prin impunerea obligativității regimului de protecție de 3 milioane EUR în termen de trei ani de la intrarea în vigoare a propunerii. Excluderea împrumuturilor cu risc scăzut acordate de terți ar putea reduce costurile de asigurare a conformității cu aproximativ 430 de milioane EUR pe an. Reducerea estimată detaliată a costurilor de conformare este prezentată în raportul de evaluare a impactului.

Pentru a îndeplini obiectivele de simplificare a normelor fiscale ale UE cu scopul de a stimula competitivitatea UE, menținând în același timp standarde fiscale ridicate în UE, într-un mod eficace și eficient, propunerea urmărește să simplifice mediul fiscal din UE, în coroborare cu reformarea DAC, asigurându-se că normele fiscale materiale sunt actualizate și adecvate scopului. Această acțiune ar trebui să reducă birocrăția și obstacolele din calea operațiunilor transfrontaliere. Prin modificarea acquis-ului UE privind impozitarea directă în scopul simplificării, propunerea ar trebui să contribuie la clarificarea, facilitarea și eficientizarea conformării fiscale în UE. În plus, în cazul în care propunerea introduce noi norme armonizate, aceasta se bazează pe abordările existente, de exemplu Directiva FASTER pentru procedurile privind impozitul reținut la sursă sau pe cadre mai simple (de exemplu, tratamentul amortizării fiscale a activelor legate de cercetare și dezvoltare), limitând astfel și mai mult costurile inițiale de ajustare pentru întreprinderi.

- **Drepturi fundamentale**

Nu se preconizează niciun impact semnificativ asupra drepturilor fundamentale. Măsurile propuse sunt compatibile cu drepturile, libertățile și principiile Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene⁽¹⁸⁾. Reducerea fragmentării și a cerințelor inutile de conformitate, îmbunătățirea previzibilității și facilitarea activității comerciale transfrontaliere

¹⁸ Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, JO C 326, 26.10.2012, p. 391.

În cadrul pieței interne pot avea un impact pozitiv limitat asupra libertății de a desfășura o activitate comercială și asupra exercitării efective a dreptului de stabilire. Cu toate acestea, astfel de impacturi potențiale nu pot fi interpretate în sensul că problemele evidențiate în prezenta directivă conduc la discriminare sau la restricții nejustificate. Prin urmare, inițiativa este considerată compatibilă cu cartă.

În cazul în care punerea în aplicare a inițiativei implică prelucrarea de date cu caracter personal, o astfel de prelucrare ar trebui să respecte pe deplin cadrul aplicabil al Uniunii. În consecință, sunt garantate drepturile la protecția datelor cu caracter personal prevăzute în cartă și în Regulamentul general privind protecția datelor (RGPD) ⁽¹⁹⁾.

4. IMPLICAȚII BUGETARE

Inițiativa nu va avea implicații bugetare pentru bugetul UE.

5. ALTE ELEMENTE

- **Planuri de punere în aplicare și măsuri de monitorizare, evaluare și raportare**

În scopul monitorizării și evaluării punerii în aplicare a pachetului omnibus în domeniul fiscal, Comisia va monitoriza periodic punerea în aplicare și executarea acestuia, în strânsă cooperare cu statele membre, pe baza următorilor indicatori: costurile de conformare fiscală; numărul cazurilor în care costurile excedentare ale îndatorării nu sunt deductibile; valoarea investițiilor în C&D la nivelul UE; costurile și economiile de costuri pentru administrațiile fiscale; opiniile părților interesate, de exemplu în ceea ce privește aspectele de interpretare, operaționale și tehnice, costurile și beneficiile, precum și efectul practic al omnibus; numărul cazurilor soluționate utilizând DRM; existența unor lacune și suprapuneri fiscale; fluxurile de investiții străine directe în interiorul UE și plățile de dobânzi și redevențe efectuate în străinătate. Mai multe detalii în acest sens se regăsesc în raportul de evaluare a impactului care însoțește prezenta propunere.

Comisia va examina cu regularitate situația din statele membre și va publica un raport. În acest scop, statele membre ar trebui să comunice Comisiei orice informații relevante necesare pentru monitorizarea și evaluarea propunerii omnibus privind impozitarea. Având în vedere impactul inițiativei asupra mai multor directive în vigoare ale UE privind impozitarea directă, care au fost transpuse de statele membre, va fi necesar să se acorde statelor membre timpul necesar pentru a pune în aplicare în mod corespunzător măsurile care vor fi adoptate în cadrul Consiliului în contextul pachetului omnibus privind impozitarea. Pe această premisă, prima evaluare nu ar trebui să aibă loc mai devreme de cinci ani de la începerea aplicării noilor norme.

- **Documente explicative (în cazul directivelor)**

Propunerea nu necesită documente explicative privind transpunerea.

- **Explicații detaliate cu privire la dispozițiile specifice ale propunerii**

Modificări aduse Directivei 2003/46/CE a Consiliului (Directiva privind dobânzile și redevențele – IRD)

¹⁹ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (Text cu relevanță pentru SEE) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

În conformitate cu Directiva privind dobânzile și redevențele, plățile de dobânzi și de redevențe generate într-un stat membru sunt scutite de impozitele reținute la sursă în statul respectiv, cu condiția ca beneficiarul real să fie o societate asociată dintr-un alt stat membru sau un sediu permanent situat în alt stat membru. În prezent, directiva se aplică numai în cazul în care sunt îndeplinite cerințele minime de participare prevăzute în definiția „societății asociate”. În plus, statele membre pot aplica în prezent proceduri administrative sau de autorizare/certificare prealabilă pentru a verifica *a priori* dacă ar trebui acordat accesul la scutirea de impozitul reținut la sursă.

Propunerea modifică Directiva privind dobânzile și redevențele pentru a simplifica acele condiții de fond și de procedură pentru accesul la scutirea de impozitul reținut la sursă.

În primul rând, **articolul 1** din propunere extinde domeniul de aplicare material al IRD, eliminând cerința privind participarea minimă aplicabilă în temeiul noțiunii de „societate asociată”. Prin urmare, plățile de dobânzi și de redevențe între societăți din Uniune pot beneficia de scutire indiferent de nivelul participăției deținute între acestea.

În al doilea rând, propunerea introduce o garanție pentru a preveni situațiile de dublă neimpozitare. Statele membre ar fi obligate fie să perceapă impozitul reținut la sursă, fie să refuze deductibilitatea plăților de dobânzi și de redevențe la sursă, în cazul în care destinatarul plății este stabilit într-o jurisdicție care nu percepe impozitul pe profit sau aplică o cotă de impozitare zero fluxurilor de venituri din dobânzi și redevențe, în timp ce statul membru de origine nu percepe nici impozitul reținut la sursă. Această garanție nu s-ar aplica în cazul în care destinatarul face obiectul unui impozit suplimentar național calificat pentru perioada fiscală și nu primește rambursări sau beneficii financiare directe sau indirecte în acest sens sau face parte dintr-un grup de întreprinderi multinaționale care, pentru perioada fiscală respectivă, intră în domeniul de aplicare al normelor prevăzute în Directiva privind pilonul doi sau, în ceea ce privește jurisdicțiile țărilor terțe, în regulile-model ale OCDE.

În al treilea rând, propunerea limitează utilizarea procedurilor administrative sau de autorizare prealabilă pentru accesul la scutire. Ca regulă generală, statele membre nu vor mai putea solicita o autorizare prealabilă sau o procedură administrativă pentru a verifica dacă sunt îndeplinite condițiile pentru scutire la momentul plății. Eligibilitatea va fi autoevaluată de contribuabil, sub rezerva controalelor ex post și a aplicării normelor anti-abuz, inclusiv a normelor privind beneficiarii reali de către statele membre. Cu toate acestea, există cazuri în care contribuabilul nu va fi în măsură să asigure eligibilitatea la momentul plății. În acest caz, propunerea abordează normele procedurale în două moduri diferite, în funcție de situație:

- În cazul valorilor mobiliare tranzacționate public, atunci când investitorul nu este cunoscut societății plătitoare, împiedicând-o astfel pe aceasta din urmă să stabilească în prealabil dacă sunt îndeplinite condițiile pentru scutire, propunerea modifică Directiva FASTER pentru a se asigura că procedurile accelerate sunt puse la dispoziție.
- În toate celelalte cazuri în care sunt îndeplinite condițiile de fond pentru scutire, dar impozitul este totuși reținut, statele membre ar trebui să se asigure că excedentul de impozit este rambursat prin intermediul procedurilor naționale standard de rambursare într-un termen rezonabil.

În plus, propunerea clarifică faptul că Directiva privind dobânzile și redevențele se aplică plăților care pot fi atribuite activităților unui sediu permanent, indiferent dacă plățile respective sunt deductibile fiscal în statele membre în care este situat sediul permanent.

În cele din urmă, propunerea actualizează în anexă lista formelor de societate care pot beneficia de directivă, pentru a se asigura că toate entitățile care, prin natura lor, ar trebui să intre în domeniul de aplicare al directivei sunt vizate în mod explicit. De asemenea, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate pentru a modifica în continuare anexa, astfel încât aceasta să includă viitoarele forme juridice de societăți introduse de statele membre sau de dreptul Uniunii.

Modificări aduse Directivei 2009/133/CE a Consiliului (Directiva privind fuziunile fiscale – TMD)

În temeiul Directivei privind fuziunile fiscale, statele membre aplică norme comune care prevăd amânarea impozitării plusvalorii rezultate din anumite reorganizări transfrontaliere ale întreprinderilor, inclusiv fuziuni, divizări, cesionări de active și schimburi de acțiuni care implică societăți din state membre diferite, până la înstrăinarea efectivă a activelor suport. Directiva privind fuziunile fiscale urmărește să asigure faptul că astfel de operațiuni de restructurare pot avea loc fără impozitare imediată, ceea ce ar crea bariere în calea funcționării pieței interne.

Cu toate acestea, domeniul de aplicare al TMD nu mai reflectă pe deplin evoluțiile mai recente ale dreptului societăților comerciale din Uniune. În special, Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului, astfel cum a fost modificată prin Directiva (UE) 2019/2121 a Parlamentului European și a Consiliului, a introdus noi forme de reorganizări transfrontaliere care nu intră în domeniul de aplicare actual al Directivei privind fuziunile fiscale.

Pentru a se asigura că Directiva privind fuziunile fiscale este în continuare adecvată scopului, **articolul 2** din propunere aliniază definițiile prevăzute în TMD la cele prevăzute în Directiva (UE) 2017/1132, pentru a include „fuziunea simplificată” și divizarea prin separare”, care nu erau încă reglementate de directivă.

În prezent, Directiva privind fuziunile fiscale se referă numai la transferul sediului social al unei societăți europene sau al unei societăți cooperative europene. **Articolul 2** introduce un nou capitol în Directiva privind fuziunile fiscale, referitor la normele aplicabile operațiunilor transfrontaliere, incluzând cel puțin transferul sediului unei societăți, pentru a garanta aplicarea principiului neutralității fiscale.

În cele din urmă, lista formelor de societate care pot beneficia de directivă, inclusă în anexa la Directiva privind fuziunile fiscale, se modifică pentru a se asigura că toate entitățile care, prin natura lor, ar trebui să intre în domeniul de aplicare al directivei sunt vizate în mod explicit. De asemenea, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate pentru a modifica în continuare anexa, astfel încât aceasta să includă viitoarele forme juridice de societăți introduse de statele membre sau de dreptul Uniunii.

Modificări aduse Directivei 2011/96/UE a Consiliului (Directiva privind societățile-mamă și filialele acestora – PSD)

PSD scutește de reținerea la sursă dividendele și alte forme de repartizare a profitului achitate societăților-mamă de către filiale din diferite state membre și elimină dubla impozitare a acestor venituri la nivelul societății-mamă (scutirea veniturilor obținute din participății sau reducerea prin credit fiscal). În prezent, directiva se aplică numai în cazul în care sunt îndeplinite cerințele minime de participăție prevăzute în definiția „societății-mamă”. În plus, deși PSD nu armonizează procedurile de acces la beneficiile sale, statele membre pot aplica în

prezent proceduri administrative în avans pentru a verifica *a priori* dacă sunt îndeplinite condițiile pentru scutire.

Propunerea modifică PSD pentru a simplifica acele condiții de fond și de procedură pentru accesul la scutirea de impozitul reținut la sursă.

În primul rând, **articolul 3** din propunere extinde domeniul de aplicare material al PSD, eliminând cerința privind participația minimă aplicabilă în temeiul noțiunii de „societate-mamă”. Prin urmare, dividendele și alte forme de repartizare a profitului între societățile din Uniune pot beneficia de scutire indiferent de nivelul participației deținute între acestea. În plus și având în vedere domeniul de aplicare extins al directivei, opțiunea preexistentă a statelor membre de a refuza deducerea taxelor aferente participației sau a pierderilor legate de repartizarea profiturilor este limitată la cazurile în care există o participație relevantă (10 %) și, prin urmare, la cazurile în care cheltuielile de administrare sunt suportate efectiv.

În al doilea rând, domeniul de aplicare al PSD este extins și la fondurile de pensii, indiferent de forma lor juridică. În acest scop, propunerea introduce o derogare de la condiția privind supunerea la plata impozitului, aplicabilă în temeiul directivei.

În al treilea rând și în conformitate cu modificările propuse pentru Directiva privind dobânzile și redevențele, statele membre nu vor mai putea solicita o autorizare prealabilă sau o procedură administrativă pentru a verifica dacă sunt îndeplinite condițiile pentru scutire la momentul plății, sub rezerva controalelor *ex post* și a aplicării normelor antiabuz de către statele membre. La fel ca în cazul Directivei privind dobânzile și redevențele, în cazul în care contribuabilul nu va fi în măsură să verifice eligibilitatea la momentul plății, se vor aplica fie procedurile FASTER, fie procedurile naționale de rambursare într-un termen rezonabil.

În cele din urmă, propunerea actualizează în anexă lista formelor de societate care pot beneficia de directivă, pentru a se asigura că toate entitățile care, prin natura lor, ar trebui să intre în domeniul de aplicare al directivei sunt vizate în mod explicit. De asemenea, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate pentru a modifica în continuare anexa, astfel încât aceasta să includă viitoarele forme juridice de societăți introduse de statele membre sau de dreptul Uniunii.

Modificări aduse Directivei (UE) 2016/1164 a Consiliului (Directiva împotriva evitării obligațiilor fiscale – ATAD)

ATAD a stabilit un cadru comun de norme împotriva evitării obligațiilor fiscale menite să protejeze baza de impozitare a societăților din statele membre împotriva practicilor agresive de erodare a bazei impozabile și transfer al profiturilor. ATAD prevede norme care stabilesc un nivel minim de protecție în ceea ce privește limitarea deductibilității dobânzii, impozitarea la ieșire, societățile străine controlate, tratamentul neuniform al elementelor hibride și o normă generală antiabuz („GAAR”).

De la adoptarea ATAD, au existat evoluții semnificative la nivel internațional, în special în urma adoptării de către OCDE/G20 a soluției bazate pe doi piloni și a Directivei privind pilonul doi, care se pot suprapune cu anumite norme ATAD. Experiența în ceea ce privește aplicarea practică a ATAD a arătat, de asemenea, că anumite dispoziții nu mai sunt actualizate sau creează o sarcină disproporționată de asigurare a conformității, insecuritate și fragmentare juridică.

În plus, în domeniul activităților de cercetare și dezvoltare (C&D), cadrul juridic instituit de statele membre la nivel național creează un peisaj fragmentat în întreaga UE, unde nu există un nivel minim comun de sprijin pentru C&D. Această situație plasează adesea Uniunea Europeană într-o poziție mai puțin avantajoasă în ceea ce privește competitivitatea față de principalii săi parteneri comerciali la nivel internațional. Rezultatul este exacerbă atunci când se consideră că astfel de măsuri beneficiază de un tratament favorabil în cadrul pilonului doi, ceea ce duce la absența impozitelor suplimentare sau la limitarea acestora. La fel ca în cazul principalelor noastre economii partenere, ar trebui să ne asigurăm că întreprinderile noastre din UE pot beneficia de acesta.

În acest context, ATAD este modificată pentru a extinde domeniul său de aplicare material și pentru a include deducerea integrală a anumitor cheltuieli în domeniul C&D. Alegerea ATAD ca instrument juridic este deliberată, deoarece atât măsurile existente împotriva evitării obligațiilor fiscale, cât și tratamentul fiscal al C&D constituie elemente ale bazei de impozitare a societăților și urmăresc obiectivul comun de a contribui la buna funcționare a pieței interne.

Deși cadrul existent stabilește standarde minime împotriva evitării obligațiilor fiscale, noile dispoziții abordează provocările în materie de competitivitate care decurg din fragmentarea regimurilor fiscale în domeniul C&D în întreaga Uniune. Modificarea ATAD asigură coerența între aceste două cadre de reglementare și reflectă obiectivele lor comune de politică.

În ceea ce privește **C&D, articolul 4** din propunere modifică mai întâi titlul directivei pentru a reflecta includerea unor noi dispoziții privind cheltuielile pentru C&D.

În al doilea rând, un nou capitol este introdus în ATAD, pentru a stabili o deducere pentru C&D la nivelul UE, ca standard minim, cu scopul de a asigura deductibilitatea integrală a cheltuielilor eligibile pentru C&D (și anume cheltuielile de capital pentru instalații, utilaje și active corporale utilizate direct pentru C&D sau pentru a sprijini facilitățile în domeniul C&D). Contribuabilii pot deduce cheltuielile eligibile fie imediat în perioada fiscală în care acestea sunt suportate, fie în oricare dintre cele patru perioade fiscale ulterioare.

În al treilea rând, revizuirile includ norme menite să asigure utilizarea corespunzătoare a noii dispoziții și să prevină abuzurile. În acest scop, cheltuielile eligibile trebuie utilizate pentru C&D pentru o perioadă de cel puțin trei ani. Se introduc, de asemenea, norme privind retragerea deducerii și impunerile de echilibrare în cazul în care activele sunt înstrăinate, demolate sau încetează să mai fie deținute, iar orice valoare monetară generată trebuie luată în considerare, astfel încât deducerea să reflecte cu acuratețe investițiile efective în C&D.

În cele din urmă, se efectuează ajustările necesare la calcularea EBITDA în temeiul normei privind limitarea deductibilității dobânzii, pentru a se asigura că noua deducere pentru C&D, care nu este tratată ca depreciere sau amortizare, nu reduce EBITDA al contribuabilului și, prin urmare, dreptul acestuia la deductibilitatea dobânzii.

Propunerea introduce o serie de revizuri ale normelor de combatere a evitării obligațiilor fiscale prevăzute de ATAD.

În ceea ce privește **norma privind limitarea deductibilității dobânzii, articolul 4** din propunere prevede mai întâi caracterul obligatoriu al cotei de 30 % din EBITDA, interzicând statelor membre să stabilească praguri mai scăzute pentru a reduce deductibilitatea costurilor excedentare ale îndatorării. În plus, întrucât riscurile BEPS decurg în principal din plățile excesive de dobânzi între întreprinderi asociate, propunerea exclude din domeniul de aplicare

al normei privind limitarea deductibilității dobânzii împrumuturile care sunt acordate de întreprinderi neasociate (și anume împrumuturi acordate de terți), cu condiția ca acestea să fie utilizate pentru a finanța activitățile proprii ale contribuabilului împrumutat, excluzând astfel creditarea din fonduri atrase în cadrul grupului.

În al doilea rând, pentru a reduce sarcina normei privind limitarea deductibilității dobânzii, în special pentru contribuabilii mai mici, și pentru a se asigura că regimul de protecție reflectă în orice moment situația economică actuală din Uniune, **articolul 4** impune obligativitatea regimului de protecție de 3 milioane EUR în primii trei ani de la intrarea în vigoare a directivei și introduce o indexare anuală automată în funcție de inflație. În plus, opțiunea de a exclude entitățile autonome este eliminată, deoarece excluderea împrumuturilor cu risc scăzut acordate de terți, coroborată cu regimul de protecție obligatoriu, îi conferă un caracter redundant. În plus, propunerea introduce o garanție pentru a aborda efectul prociclic al normei privind limitarea deductibilității dobânzii, prevăzând că unui contribuabil nu i se va aplica nicio limitare a deductibilității dobânzii în cazul în care EBITDA este redus cu 50 % într-un anumit an fiscal.

În al treilea rând, propunerea clarifică funcționarea excluderii opționale a proiectelor de infrastructură publică pe termen lung în conformitate cu prioritățile comune ale UE, făcând referire la proiecte de interes public pe termen lung în locul infrastructurii. În plus, se introduce o excludere temporară obligatorie pentru sectorul apărării în cazul investițiilor inițiate în primele 5 perioade fiscale de la intrarea în vigoare a inițiativei.

În cele din urmă, pentru a simplifica funcționarea normei privind limitarea deductibilității dobânzii, o serie de opțiuni capătă caracter obligatoriu, și anume regula de exceptare la nivel de grup, pentru a răspunde preocupărilor sectoarelor cu utilizare intensivă a capitalului care au un grad ridicat de îndatorare din motive legitime, precum și mecanismul de reportare, pentru a se asigura că norma ține seama de fluctuațiile profitabilității contribuabililor și oferă sprijin start-up-urilor.

În ceea ce privește **GAAR**, **articolul 4** actualizează formularea din GAAR pentru a se asigura că domeniul său de aplicare este suficient de larg pentru a include toate impozitele directe la care sunt supuse societățile, în special pentru a se asigura că se aplică impozitelor reținute la sursă sau impozitelor suplimentare care decurg din Directiva (UE) 2022/2523.

În ceea ce privește **normele privind societățile străine controlate (SSC)**, în primul rând, propunerea ia în considerare faptul că obiectivul și efectele acestor norme se suprapun în mod semnificativ cu norma privind includerea veniturilor prevăzută în Directiva (UE) 2025/2523 (cadrul pilonului doi). Prin urmare, **articolul 4** introduce o scutire de la norma privind SSC pentru contribuabilii care intră în domeniul de aplicare al cadrului pilonului doi. Toate societățile situate în UE vor beneficia de această excepție pentru filialele lor impozitate la un nivel redus, cu excepția cazului în care grupul are sediul într-o jurisdicție care aplică un sistem de coexistență, iar filiala străină controlată impozitată la un nivel redus nu face obiectul unui impozit suplimentar național calificat sau, în cazul în care este supusă unui impozit suplimentar național calificat, se acordă o rambursare sau un avantaj financiar direct sau indirect în legătură cu impozitul respectiv.

În al doilea rând, **articolul 4** introduce o scutire de la norma privind SSC pentru grupurile mici și mijlocii. Informațiile colectate în urma schimburilor cu mai multe state membre indică faptul că administrațiile nu au avut aproape niciun caz de SSC legat de IMM-uri în cei aproximativ zece ani de când ATAD a început să se aplice. Acest aspect indică faptul că

aceste norme sunt rareori inițiate pentru IMM-uri, posibil din cauza faptului că structurile de funcționare ale acestor societăți nu implică nicio activitate transfrontalieră sau implică o activitate transfrontalieră redusă. Prin urmare, excluderea acestora nu ar împiedica eforturile de combatere a evitării obligațiilor fiscale și a evaziunii fiscale sau în materie de planificare fiscală agresivă. Aceasta ar genera mai degrabă economii semnificative de costuri și de resurse și, prin urmare, beneficii atât pentru întreprinderi, cât și pentru administrațiile fiscale. Prin urmare, exceptarea unor astfel de grupuri urmărește să reducă sarcinile administrative și costurile disproporționate de asigurare a conformității pentru întreprinderile mai mici care își desfășoară activitatea pe piața internă.

În al treilea rând, pentru a simplifica și a raționaliza cadrul privind SSC în întreaga Uniune, propunerea indică modelul A ca fiind singura abordare posibilă, eliminând opțiunea de a pune în aplicare normele privind SSC prin aplicarea modelului B.

În cele din urmă, **normele privind tratamentul neuniform al elementelor hibride** împiedică întreprinderile să exploateze discrepanțele dintre normele naționale, pentru a evita impozitarea. Cu toate acestea, în unele cazuri, cum ar fi în cazul tratamentelor neuniforme importate, aplicarea s-a dovedit a fi deosebit de complexă atât pentru contribuabili, cât și pentru administrațiile fiscale. Pentru a simplifica normele privind tratamentul neuniform al elementelor hibride și pentru a asigura proporționalitatea acestora, **articolul 4** din propunere elimină din ATAD normele referitoare la tratamentele neuniforme importate.

Modificări aduse Directivei (UE) 2017/1852 a Consiliului (Mecanismul de soluționare a litigiilor – DRM)

DRM stabilește norme pentru soluționarea rapidă și eficace a litigiilor legate de interpretarea tratatelor fiscale atât pentru întreprinderi, cât și pentru cetățeni și acoperă aspecte legate de dubla impunere. **Articolul 5** din propunere introduce modificări specifice ale DRM cu scopul de a aborda divergențele de natură interpretativă identificate în practică, de a raționaliza procedurile și de a îmbunătăți accesul contribuabililor la mecanismele de soluționare a litigiilor. Modificările vizează menținerea arhitecturii globale a directivei, introducând în același timp clarificări și simplificări procedurale.

Modificarea articolului 2 din DRM clarifică faptul că, în cazul în care impozitarea mai multor persoane este direct afectată de aceeași chestiune litigioasă, fiecare dintre aceste persoane se califică drept „persoană afectată” în sensul directivei. Această clarificare este menită să elimine incertitudinea în cazurile cu mai multe entități și ar trebui coroborată cu amendamentele la articolul 3 privind depunerea plângerilor.

Articolul 3 din DRM face obiectul mai multor modificări menite să raționalizeze și să clarifice etapa plângerii din cadrul procedurii. În primul rând, se clarifică cine ar trebui să depună plângerea în cazul în care sunt implicate mai multe persoane afectate. Statele membre trebuie fie să permită fiecărei persoane afectate să depună o plângere în mod individual în statul său de reședință, fie, în mod alternativ, să permită unei persoane afectate să depună o plângere în numele tuturor persoanelor afectate. Această abordare urmărește să îmbine securitatea juridică cu flexibilitatea procedurală. În al doilea rând, conceptul de „transmitere simultană” se înlocuiește cu un interval de transmitere de 30 de zile calendaristice. Această modificare răspunde interpretărilor naționale divergente ale termenului „simultan”, care, în practică, au variat de la solicitarea depunerii în aceeași zi la permiterea unor termene mai lungi.

La **articolul 4** din DRM, se introduce un amendament pentru a clarifica faptul că, în cazul în care autoritățile competente concluzionează că este imposibilă atingerea la un acord, acestea ar trebui să informeze contribuabilul fără întârziere, în loc să aștepte expirarea perioadei de doi ani prevăzute de procedura de acord amiabil (*Mutual agreement procedure* – MAP). Obiectivul este de a permite contribuabililor să aibă acces mai devreme la faza de arbitraj și de a evita întârzierile inutile.

Modificările aduse **articolului 5** din DRM clarifică faptul că nerespectarea cerințelor procedurale – inclusiv netransmiterea informațiilor în noul termen de transmitere de 30 de zile, neutilizarea unei limbi acceptate sau nefurnizarea acelorași informații tuturor autorităților competente – pot duce la respingerea plângerii. În același timp, modificările consolidează protecția contribuabililor, impunând autorităților competente să ofere contribuabililor posibilitatea de a remedia deficiențele în termen de 30 de zile și permițând contribuabililor să depună din nou o plângere, cu condiția respectării termenului-limită general. Scopul este de a evita respingerile procedurale disproporționate și de a facilita accesul la mecanism.

Modificarea articolului 8 clarifică termenul pentru formularea obiecțiilor împotriva personalităților independente care fac parte din comisia consultativă. Obiecțiile pot fi formulate numai până la acceptarea deciziei definitive de către toate autoritățile competente. Această normă este menită să prevină situația în care contestațiile procedurale tardive subminează securitatea juridică și întârzie încheierea procedurii.

La **articolul 10** din DRM, modificarea prevede faptul că o comisie de soluționare alternativă a litigiilor poate fi înființată și pentru litigiile legate de admisibilitatea plângerilor, nu numai pentru soluționarea pe fond a litigiilor având ca obiect dubla impunere. Obiectivul este de a extinde flexibilitatea procedurală și de a facilita soluționarea eficientă a litigiilor într-o etapă timpurie.

Modificarea regulamentului de funcționare prevăzut la articolul 11 din DRM clarifică faptul că cerințele de calificare se aplică numai personalităților independente și nu reprezentanților autorităților competente. Această clarificare este menită să preîntâmpine incertitudinea interpretativă inutilă.

Modificarea articolului 16 din DRM abordează interacțiunea dintre directivă și alte proceduri de soluționare a litigiilor bazate pe cadre juridice diferite. Aceasta prevede că alte proceduri în curs sunt suspendate odată ce este depusă o plângere în temeiul DRM și sunt încheiate numai după ce plângerea în temeiul DRM a fost acceptată de toate autoritățile competente în cauză. Scopul este de a se asigura că, în ceea ce privește contribuabilii, acestora li se asigură în permanență protecție împotriva dublei impuneri, evitându-se, în același timp, suprapunerile între procedurile paralele.

Modificarea articolului 17 din DRM este menită să introducă clarificări suplimentare pentru persoanele fizice și întreprinderile mai mici care utilizează sistemul de evidență simplificat. Scopul său este de a evita situațiile procedurale neclare și de a facilita coordonarea între autoritățile competente în cazul în care comunicările sunt transmise numai autorității competente din statul de rezidență al contribuabilului.

Noul articol 19a din DRM introduce o nouă dispoziție care împuternicește Consiliul să adopte acte de punere în aplicare de stabilire a normelor tehnice și procedurale obligatorii necesare în scopul de a asigura aplicarea uniformă și eficace a directivei. Propunerea reflectă opinia potrivit căreia anumite dificultăți de interpretare și procedurale nu pot fi abordate în mod

adecvat numai prin modificări legislative specifice și pot necesita norme de punere în aplicare mai detaliate.

În cele din urmă, modificarea articolului 21 din DRM introduce un cadru armonizat de raportare statistică și împuternicește Comisia să adopte acte de punere în aplicare privind formatul și condițiile de comunicare a datelor statistice. Scopul este de a asigura coerența raportării între statele membre și alinierea la cadrul statistic al OCDE, îmbunătățind astfel transparența și evaluarea funcționării directivei.

Modificări aduse Directivei (UE) 2025/50 a Consiliului (Directiva privind reducerea mai rapidă și mai sigură a surplusului de impozit reținut la sursă – FASTER)

FASTER contribuie la creșterea gradului de eficiență și siguranță a procedurilor privind impozitul reținut la sursă în UE pentru investitori, intermediarii financiari și administrațiile fiscale naționale. În special, FASTER prevede proceduri accelerate standardizate pentru reducerea la sursă sau restituirea rapidă a impozitului reținut la sursă perceput pentru dividendele și dobânzile aferente titlurilor de valoare cotate la bursă.

Astfel cum s-a detaliat mai sus, propunerea extinde domeniul de aplicare al scutirii de impozitul reținut la sursă prevăzut în IRD și PSD, excluzând în același timp procedurile în avans înainte de acordarea beneficiului aferent scutirilor relevante de impozitul reținut la sursă.

Cu toate acestea, în practică, aplicarea acestor scutiri poate crea dificultăți în contextul titlurilor de valoare cotate la bursă deținute prin intermediari financiari și conturi ale mandatarilor. În acest caz, societatea plăitoare se află adesea în incapacitatea de a stabili, la momentul plății, dacă sunt îndeplinite condițiile pentru scutirea de la plata impozitului reținut la sursă, în special în cazul în care informațiile privind dreptul de proprietate al investitorilor de portofoliu nu sunt disponibile (de obicei, sub 5 % din participație).

Prin urmare, societatea plăitoare nu ar fi în măsură să evalueze dacă investitorul îndeplinește condițiile prevăzute de directivele PSD și IRD, astfel cum au fost modificate și, prin urmare, scutirea nu poate fi aplicată în avans. FASTER ar putea permite simplificarea într-o măsură semnificativă în astfel de cazuri.

Cu toate acestea, în temeiul dispozițiilor FASTER în vigoare, statele membre pot refuza accesul la procedurile accelerate standardizate în cazul în care se solicită scutirea totală de impozitul reținut la sursă. Această situație ar împiedica *de facto* ca beneficiul procedurilor FASTER de rambursare să se aplice plăților care sunt eligibile pentru scutire în temeiul domeniului de aplicare extins al Directivei privind dobânzile și redevențele și al Directivei privind societățile-mamă și filialele acestora. Din acest motiv, **articolul 6** din propunere adaptează domeniul de aplicare al FASTER, pentru a se asigura că acesta acoperă rambursările în cazul aplicării IRD/PSD.

2026/0163 (CNS)

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

de modificare a Directivelor 2003/49/CE, 2009/133/CE, 2011/96/UE, (UE) 2016/1164, (UE) 2017/1852 și (UE) 2025/50 în ceea ce privește simplificarea cadrului Uniunii privind impozitarea directă și sprijinirea creșterii economice și a competitivității UE

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 115,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Parlamentului European ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială,

întrucât:

- (1) Buna funcționare a pieței interne necesită ca normele privind impozitarea directă să funcționeze în mod clar, consecvent și eficient. În ultimele decenii, Uniunea a adoptat o serie de directive în domeniul impozitării directe care vizează eliminarea dublei impuneri, asigurarea neutralității fiscale, facilitarea soluționării litigiilor și prevenirea evaziunii fiscale în situații transfrontaliere.
- (2) Acquis-ul în domeniul impozitării directe reprezintă o realizare semnificativă pentru Uniune. Ca parte a acestui acquis, Directiva 2003/49/CE a Consiliului ⁽³⁾, Directiva 2009/133/CE a Consiliului ⁽⁴⁾ și Directiva 2011/96/UE a Consiliului ⁽⁵⁾ au contribuit la funcționarea pieței interne prin facilitarea activităților economice transfrontaliere, în special prin eliminarea impozitelor reținute la sursă pentru anumite plăți intragrup și prin asigurarea neutralității fiscale pentru reorganizările transfrontaliere. Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului ⁽⁶⁾ a consolidat protecția pieței interne prin stabilirea unor norme coordonate împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care pot denatura concurența și pot afecta alocarea drepturilor de

¹ JO C, p. .

² JO C, p. .

³ Directiva 2003/49/CE a Consiliului din 3 iunie 2003 privind sistemul comun de impozitare, aplicabil plăților de dobânzi și de redevențe efectuate între societăți asociate din state membre diferite (JO L 157, 26.6.2003, p. 49, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2003/49/oj>).

⁴ Directiva 2009/133/CE a Consiliului din 19 octombrie 2009 privind regimul fiscal comun care se aplică fuziunilor, divizărilor, divizărilor parțiale, cesionării de active și schimburilor de acțiuni între societățile din state membre diferite și transferului sediului social al unei SE sau SCE între statele membre (JO L 310, 25.11.2009, p. 34, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2009/133/oj>).

⁵ Directiva 2011/96/UE a Consiliului din 30 noiembrie 2011 privind regimul fiscal comun care se aplică societăților-mamă și filialelor acestora din diferite state membre (JO L 345, 29.12.2011, p. 8, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2011/96/oj>).

⁶ Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (JO L 193, 19.7.2016, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2016/1164/oj>).

impozitare, abordând astfel riscurile de erodare a bazei impozabile și de transfer al profiturilor. Directiva (UE) 2017/1852 a Consiliului ⁽⁷⁾ a contribuit și mai mult la buna funcționare a pieței interne, oferind mecanisme pentru soluționarea eficace în Uniune a litigiilor transfrontaliere care implică dubla impunere sau care decurg din convenții de evitare a dublei impunerii.

- (3) Deși obiectivele acestor directive sunt în continuare valabile, experiența practică ce rezultă din aplicarea lor a relevat deficiențe structurale, precum și un grad sporit de complexitate. Coexistența mai multor seturi de norme adoptate de-a lungul timpului a condus la un cadru fiscal pe mai multe niveluri. În plus, interacțiunea dintre aceste directive și evoluțiile mai recente ale peisajului fiscal internațional, în special Directiva (UE) 2022/2523 a Consiliului ⁽⁸⁾ privind asigurarea unui nivel minim global de impozitare a grupurilor de întreprinderi multinaționale și a grupurilor naționale de mari dimensiuni, a condus, în unele cazuri, la suprapuneri, dublări și situații de reglementare pe mai multe niveluri care abordează obiective similare. În plus, existența a numeroase opțiuni de punere în aplicare și utilizarea unor concepte care nu sunt definite în mod uniform au condus la abordări divergente între statele membre și au contribuit la un cadru fiscal extrem de fragmentat în Uniune. Anumite dispoziții ale cadrului fiscal al Uniunii nu mai sunt în concordanță cu evoluțiile economice și juridice actuale, ceea ce duce la norme depășite.
- (4) Acești factori contribuie la insecuritatea juridică pentru contribuabilii și administrațiile fiscale din Uniune, cresc riscul de litigii și de rezultate fiscale neintenționate și generează costuri de asigurare a conformității și sarcini administrative semnificative, în special pentru activitățile transfrontaliere, subminând astfel funcționarea eficace a pieței interne și afectând în mod negativ competitivitatea întreprinderilor care își desfășoară activitatea în Uniune. Contribuabilii care își desfășoară activitatea pe piața internă pot face obiectul unor norme divergente de punere în aplicare a cadrului fiscal al Uniunii și se pot confrunta cu cerințe de conformitate împovărătoare și cu ineficiențe de natură procedurală.
- (5) Pentru a remedia aceste deficiențe, se impune simplificarea și raționalizarea cadrului Uniunii privind impozitarea directă, menținând totodată cel mai înalt standard de protecție pentru piața internă. Aceasta presupune reducerea complexității, eliminarea suprapunerilor și asigurarea unei aplicări mai uniforme a normelor fiscale în toate statele membre. Având în vedere caracterul transfrontalier al problemelor identificate, este necesară o abordare coordonată la nivelul Uniunii pentru a asigura soluții coerente și pentru a evita fragmentarea în continuare. Prin urmare, prezenta directivă ar trebui să introducă modificări specifice ale Directivelor 2003/49/CE, 2009/133/CE, 2011/96/UE, (UE) 2016/1164 și (UE) 2017/1852. Deși reprezintă deja un important pas înainte în simplificarea și raționalizarea cadrului fiscal al Uniunii, se impune totodată modificarea Directivei (UE) 2025/50 a Consiliului ⁽⁹⁾ pentru a se asigura că scutirea de impozitul reținut la sursă în temeiul Directivelor 2003/49/CE și 2011/96/UE poate fi aplicată și veniturilor provenite din titluri de valoare cotate la

⁷ Directiva (UE) 2017/1852 a Consiliului din 10 octombrie 2017 privind mecanismele de soluționare a litigiilor fiscale în Uniunea Europeană (JO L 265, 14.10.2017, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2017/1852/oj>).

⁸ Directiva (UE) 2022/2523 a Consiliului din 14 decembrie 2022 privind asigurarea unui nivel minim global de impozitare a grupurilor de întreprinderi multinaționale și a grupurilor naționale de mari dimensiuni în Uniune (JO L 328, 22.12.2022, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2523/oj>).

⁹ Directiva (UE) 2025/50 a Consiliului din 10 decembrie 2024 privind reducerea mai rapidă și mai sigură a surplusului de impozit reținut la sursă (JO L, 2025/50, 10.1.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2025/50/oj>).

bursă. În ansamblu, aceste modificări ar trebui să diminueze costurile de asigurare a conformității și sarcinile administrative, să îmbunătățească securitatea juridică și să asigure o interacțiune mai coerentă între normele existente. Acestea ar trebui, de asemenea, să contribuie la buna funcționare a pieței interne și să sprijine competitivitatea întreprinderilor care își desfășoară activitatea în Uniune.

- (6) Întreprinderile mici și mijlocii („IMM-urile”) sunt afectate în mod deosebit de complexitatea și fragmentarea cadrului de impozitare directă al Uniunii, în pofida faptului că acestea prezintă, în general, riscuri limitate de erodare a bazei impozabile și de transfer al profiturilor. Prin urmare, pentru a se asigura menținerea caracterului proporțional al obligațiilor de conformitate, este important să se prevadă măsuri de simplificare specifice pentru IMM-uri.
- (7) În același timp, marile grupuri de întreprinderi multinaționale (grupuri de întreprinderi multinaționale) și grupurile naționale de mari dimensiuni care intră în domeniul de aplicare al Directivei (UE) 2022/2523 fac obiectul unor norme complexe și coordonate la nivel mondial menite să asigure un nivel minim de impozitare în fiecare jurisdicție în care își desfășoară activitatea. Deși aceste norme joacă un rol esențial în combaterea erodării bazei impozabile și a transferului profiturilor, ele implică totodată obligații de conformitate semnificative și pot da naștere unor cerințe care se suprapun atunci când interacționează cu normele fiscale existente la nivelul Uniunii și la nivel național. Prin urmare, pentru a menține competitivitatea întreprinderilor care își desfășoară activitatea în Uniune, menținând în același timp un nivel ridicat de protecție împotriva evitării obligațiilor fiscale, este important să se prevadă măsuri de simplificare specifice pentru entitățile care intră în domeniul de aplicare al directivei respective, pentru a asigura coerența sistemului fiscal și a atenua sarcina de asigurare a conformității.
- (8) Directivele 2003/49/CE și 2011/96/UE prevăd scutiri de la reținerea la sursă a impozitelor pentru anumite plăți transfrontaliere de dobânzi, redevențe, dividende și alte forme de repartizare a profitului, contribuind astfel la eliminarea dublei impunerii în cadrul Uniunii. Cu toate acestea, diferențele în ceea ce privește modul în care sunt concepute și domeniul de aplicare material limitat al acestor directive, în special în ceea ce privește cerințele minime de participare, au condus la punerea în aplicare inconsecventă în statele membre și la creșterea costurilor de asigurare a conformității, putând denatura deciziile de investiții pentru întreprinderile care își desfășoară activitatea pe piața internă. Impozitarea reziduală la sursă în Uniune creează bariere și reduce neutralitatea fiscală pentru investițiile transfrontaliere.
- (9) În vederea simplificării funcționării pieței interne și a consolidării competitivității acesteia, este oportună extinderea domeniului de aplicare material al ambelor directive. În acest scop, ar trebui eliminate cerințele privind un procent minim și o durată minimă a participății drept condiții pentru acordarea reducerii impozitului reținut la sursă și, în cazul dividendelor sau al altor forme de repartizare a profitului, pentru acordarea scutirii veniturilor obținute din participății. Având în vedere acest domeniu de aplicare mai larg, opțiunea statelor membre de a înlocui criteriul participății la capital cu acela al deținerii dreptului de vot ar trebui, de asemenea, eliminată, astfel încât să se asigure o aplicare mai uniformă și mai previzibilă a directivelor respective. În plus, pentru a elimina obstacolele fiscale din calea investițiilor transfrontaliere ale instituțiilor de pensii, distribuiri de dividende către astfel de entități ar trebui să fie scutite de impozitul reținut la sursă, indiferent de forma lor juridică și prin derogare de la condiția privind supunerea la plata impozitului. În continuare, pentru a se asigura că normele care permit statelor membre

să prevadă că taxele aferente unei participații și pierderile care rezultă din repartizarea profiturilor filialei nu sunt deduse din profiturile impozabile ale societății-mamă își mențin caracterul proporțional, având în vedere domeniul de aplicare extins al Directivei 2011/96/UE, aplicarea acestei opțiuni ar trebui permisă în cazul în care participația este suficient de mare pentru a justifica suportarea cheltuielilor de administrare. În acest scop, ar trebui impusă o participație minimă de 10 % la capitalul filialei.

- (10) Pentru a preveni situațiile de dublă neimpozitare, este oportun să se asigure că plățile de dobânzi și de redevențe sunt supuse impozitării cel puțin o dată, fie printr-un impozit reținut la sursă, fie prin refuzarea deductibilității respectivelor plăți la sursă. Deși Directiva 2003/49/CE include deja o obligație fiscală la nivelul Uniunii, este necesară o măsură suplimentară pentru a aborda situațiile în care fluxurile de venituri din dobânzi și redevențe care ies din Uniune rămân neimpozitate în țara lor de destinație. Ca regulă generală, statele membre ar trebui să aplice în continuare normele lor naționale, inclusiv cele care decurg din tratatele fiscale aplicabile, în cazul plăților de dobânzi și de redevențe. Măsura de protecție specifică ar trebui să se aplice în cazul în care jurisdicția țării terțe în care este stabilit destinatarul plății nu percepe impozit pe profit pentru veniturile din dobânzi și redevențe sau aplică o cotă zero a impozitului pe profit pentru aceste venituri și nu se percepe niciun impozit reținut la sursă în statul membru de origine. Măsura de protecție ar viza fluxul specific de venituri și ar lua în considerare numai situația fiscală a destinatarului direct al plății. Astfel, norma ar scuti plătitorul de necesitatea de a urmări structurile intermediare. Acest aspect nu ar trebui să aducă atingere aplicării dispozițiilor antiabuz naționale și bazate pe tratate și nici principiilor Uniunii referitoare la beneficiarii reali. Cu toate acestea, respectiva măsură de protecție nu ar trebui să se aplice în cazul în care, pentru perioada fiscală, destinatarul plății este supus unui impozit suplimentar național calificat și nu primește nicio rambursare sau beneficii financiare directe sau indirecte în legătură cu impozitul respectiv sau face parte dintr-un grup de întreprinderi multinaționale care, pentru perioada fiscală respectivă, intră în domeniul de aplicare al normelor prevăzute în Directiva (UE) 2022/2523 sau, în ceea ce privește jurisdicțiile țărilor terțe, în regulile-model ale OCDE⁽¹⁰⁾. În acest context, măsura de protecție se poate aplica în continuare în cazul în care societatea-mamă finală a grupului de întreprinderi multinaționale este situată într-o jurisdicție care aplică un sistem de coexistență pentru perioada fiscală.
- (11) Nu este necesară nicio măsură similară pentru a aborda riscurile dublei neimpozitări a formelor de repartizare a profitului (dividende), deoarece acestea sunt deja impozitate în Uniune, fie la nivelul societății distribuitoare, fie la nivelul destinatarului.
- (12) Cerințele de procedură ample și diverse aplicate de unele state membre drept condiții pentru aplicarea scutirilor de la reținerea la sursă prevăzute în Directivele 2003/49/CE și 2011/96/UE au creat, în practică, sarcini administrative considerabile pentru contribuabilii și autoritățile fiscale din Uniune și au împiedicat funcționarea eficace a scutirilor respective. Pentru a reduce aceste sarcini, a spori securitatea juridică și a sprijini competitivitatea pieței interne, este oportună simplificarea și raționalizarea acestor cerințe de procedură. Prin urmare, prezenta directivă ar trebui să prevadă că

¹⁰ OCDE (2021), *Tax Challenges Arising from Digitalisation of the Economy – Global Anti-Base Erosion Model Rules (Pillar Two): Inclusive Framework on BEPS* [Provocările fiscale generate de digitalizarea economiei – Reguli-model globale de combatere a erodării bazei de impozitare (pilonul 2): cadrul incluziv privind BEPS], Proiect privind erodarea bazei impozabile și transferul profiturilor al OCDE/G20, OECD Publishing, Paris, <https://doi.org/10.1787/782bac33-en>.

statele membre nu necesită o autorizare prealabilă sau proceduri administrative pentru a verifica dacă sunt îndeplinite condițiile pentru scutiri în momentul plății dobânzilor sau redevențelor sau al repartizării profiturilor. Aceasta nu ar trebui să afecteze competențele statelor membre de a efectua controale *ex post* și de a aplica normele naționale antiabuz, inclusiv normele privind beneficiarii reali.

- (13) În cazul titlurilor de valoare cotate la bursă, investitorii de portofoliu a căror participație în societatea plătitoare se menține sub un anumit prag sunt în mod frecvent necunoscuți societății respective, deoarece astfel de titluri de valoare sunt adesea deținute în conturi ale mandatarilor desemnați. Prin urmare, este posibil ca societatea plătitoare să nu fie în măsură să stabilească în prealabil dacă sunt îndeplinite condițiile pentru scutirile de la reținerea la sursă prevăzute în Directivele 2003/49/CE și 2011/96/UE, ceea ce poate împiedica accesul efectiv la scutirile respective. Directiva (UE) 2025/50 a stabilit proceduri standardizate de reducere la sursă a impozitului reținut și de restituire rapidă a surplusului de impozit reținut la sursă asupra veniturilor din titluri de valoare cotate la bursă. Pentru a evita procedurile naționale ineficiente și împovărătoare și pentru a se asigura că acei contribuabili care au dreptul la scutirile prevăzute în Directivele 2003/49/CE și 2011/96/UE pot utiliza, de asemenea, procedurile comune prevăzute în Directiva (UE) 2025/50, directiva respectivă ar trebui modificată astfel încât veniturile din titluri de valoare cotate la bursă care îndeplinesc condițiile pentru scutirile respective să nu fie excluse din procedurile de reducere la sursă a impozitului reținut sau de restituire rapidă.
- (14) În cazul în care plățile care intră în domeniul de aplicare al Directivelor 2003/49/CE și 2011/96/UE îndeplinesc condițiile de fond pentru scutirea de la reținerea la sursă, dar impozitul este totuși reținut, de exemplu, deoarece societatea plătitoare nu poate stabili în prealabil dacă aceste condiții sunt îndeplinite, statele membre ar trebui să se asigure că surplusul de impozit este restituit prin proceduri standard de restituire într-un termen rezonabil. În acest scop, Directiva 2011/96/UE ar trebui aliniată la Directiva 2003/49/CE în ceea ce privește termenele de depunere a cererilor de restituire și de prelucrare a acestora.
- (15) Directiva 2003/49/CE prevede că un sediu permanent este considerat plătitor de dobânzi sau de redevențe în cazul în care plata constituie o cheltuială deductibilă pentru sediul permanent respectiv. Pentru a evita insecuritatea juridică și pentru a se asigura că această normă se aplică în conformitate cu obiectivul directivei, este oportun să se clarifice faptul că Directiva 2003/49/CE se aplică plăților care pot fi atribuite activităților unui sediu permanent, indiferent dacă plățile respective sunt deductibile în statul membru în care este situat sediul permanent.
- (16) Directiva 2009/133/CE prevede norme comune pentru reducerea obstacolelor fiscale și asigurarea neutralității fiscale în cazul reorganizărilor care implică societăți din state membre diferite, inclusiv fuziuni, divizări, divizări parțiale, cesionări de active, schimburi de acțiuni și transferul sediului social al unei societăți europene (SE) sau al unei societăți cooperative europene (SCE). Evoluțiile dreptului societăților comerciale din Uniune, în special cele introduse prin Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului¹¹, astfel cum a fost modificată prin

¹¹ Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2017 privind anumite aspecte ale dreptului societăților comerciale (JO L 169, 30.6.2017, p. 46, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2017/1132/oj>).

Directiva (UE) 2019/2121 a Parlamentului European și a Consiliului (¹²), au condus la o neconcordanță între domeniul de aplicare al normelor fiscale și dispozițiile dreptului societăților comerciale. Această situație generează insecuritate juridică pentru întreprinderi și compromite competitivitatea pe piața internă. Pentru a asigura coerența dintre cadrul fiscal și dreptul societăților comerciale, definițiile prevăzute în Directiva 2009/133/CE ar trebui aliniate la Directiva (UE) 2017/1132 pentru a include un subtip suplimentar al unei fuziuni și „divizare prin separare”.

- (17) Directiva 2009/133/CE se aplică, de asemenea, transferului sediului social al unei SE sau SCE. Având în vedere principiul neutralității, este necesar ca același tratament fiscal să fie acordat transformărilor transfrontaliere, care includ cel puțin transferul sediului social al societății care efectuează transformarea din statul membru de plecare în statul membru de destinație. Prin urmare, ar trebui introdus un nou capitol în Directiva 2009/133/CE privind normele aplicabile transformărilor transfrontaliere, prin care, în conformitate cu restul directivei, impozitarea plusvalorii rezultate din activele unei societăți care face obiectul unei transformări transfrontaliere ar trebui amânată până la înstrăinarea efectivă a unor astfel de active, în măsura în care societatea continuă să aibă domiciliul fiscal în statul membru de plecare sau menține în statul membru respectiv un sediu permanent de care astfel de active rămân legate.
- (18) Având în vedere hotărârea Curții de Justiție din 1 octombrie 2009 în cauza C-247/08 (¹³), este oportun să se revizuiască lista formelor de societăți comerciale incluse în anexa la Directiva 2003/49/CE, în anexa I partea A la Directiva 2009/133/CE și în anexa I partea A la Directiva 2011/96/UE, pentru a se asigura că toate entitățile care, prin natura lor, ar trebui să intre în domeniul de aplicare al directivelor respective, sunt vizate în mod explicit.
- (19) Directiva (UE) 2016/1164 stabilește norme împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne, inclusiv norme specifice privind limitarea deductibilității dobânzii, societățile străine controlate, impozitarea la ieșire, tratamentul neuniform al elementelor hibride și o normă generală antiabuz. Aceste norme stabilesc un cadru comun pentru a asigura un nivel minim de protecție împotriva erodării bazei impozabile și a transferului profiturilor în interiorul Uniunii.
- (20) Pentru a consolida competitivitatea Uniunii, a sprijini inovarea și a facilita tranziția verde și cea digitală, este important să se promoveze investițiile în cercetare și dezvoltare pe piața internă. Având în vedere, în special, mediul fiscal internațional în schimbare, sistemele fiscale ar trebui să ofere în continuare un sprijin eficace și specific pentru activități autentice de cercetare și dezvoltare. În acest scop, în cadrul Directivei (UE) 2016/1164 ar trebui stabilit un cadru comun pentru tratamentul fiscal al anumitor cheltuieli legate de cercetare și dezvoltare, care să asigure simplitatea, securitatea juridică și coerența cu obiectivul de menținere a unor condiții de concurență echitabile în vederea consolidării competitivității internaționale.
- (21) Cheltuielile de capital pentru instalații, utilaje și alte active corporale utilizate de contribuabili pentru cercetare și dezvoltare sau pentru a oferi facilități pentru desfășurarea unor astfel de activități ar trebui să fie deductibile integral din venitul

¹² Directiva (UE) 2019/2121 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2019 de modificare a Directivei (UE) 2017/1132 în ceea ce privește transformările, fuziunile și divizările transfrontaliere (JO L 321, 12.12.2019, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2019/2121/oj>).

¹³ Hotărârea Curții de Justiție din 1 octombrie 2009, Gaz de France – Berliner Investissement SA împotriva Bundeszentralamt für Steuern, C-247/08, ECLI:EU:C:2009:600.

impozabil pentru a stimula inovarea, a consolida piața internă și a încuraja investițiile în noi tehnologii. Instituirea unui cadru pentru stabilirea unor condiții de concurență echitabile pentru deductibilitatea unor astfel de cheltuieli ar reduce barierele cu care se confruntă întreprinderile care își desfășoară activitatea la nivel transfrontalier în cadrul Uniunii. În acest scop, contribuabililor ar trebui să li se permită să deducă cheltuielile eligibile din baza lor de impozitare fie în perioada fiscală în care acestea sunt suportate, fie, la alegerea lor, în oricare dintre cele patru perioade fiscale ulterioare.

- (22) Pentru a asigura securitatea juridică, a simplifica aplicarea normelor și a preveni abuzurile, ar trebui stabilite condiții pentru a determina perioada minimă în care cheltuielile eligibile trebuie utilizate pentru cercetare și dezvoltare, retragerea deducerii și tratamentul aplicat impunerilor de echilibrare în momentul înstrăinării. Contribuabilii care beneficiază de deducere ar trebui, prin urmare, să aibă obligația de a utiliza cheltuielile eligibile integral și exclusiv pentru cercetare și dezvoltare pentru o perioadă minimă de trei ani. În cazul în care contribuabilul încetează să mai dețină, demolează sau înstrăinează în alt mod un activ la care se referă cheltuielile eligibile respective și generează orice valoare monetară, valoarea respectivă ar trebui luată în considerare pentru a se asigura că deducerea reflectă cu acuratețe investiția efectivă în cercetare și dezvoltare.
- (23) În conformitate cu principiile subsidiarității și proporționalității, impunerea unui nivel minim de armonizare în cadrul Uniunii în ceea ce privește deductibilitatea fiscală a cheltuielilor de capital utilizate pentru cercetare și dezvoltare este suficientă pentru a garanta că cercetarea și dezvoltarea își mențin rolul esențial pentru competitivitatea Uniunii și contribuie la crearea unor condiții de concurență mai echitabile în cadrul pieței interne. În consecință, fără a aduce atingere aplicării normelor privind ajutoarele de stat, statele membre ar trebui să aibă dreptul de a aplica dispoziții interne care să permită o deductibilitate fiscală mai favorabilă în ceea ce privește cheltuielile eligibile.
- (24) Potrivit concluziilor evaluării Directivei (UE) 2016/1164⁽¹⁴⁾ de către Comisie, normele directivei respective sunt complexe și se bazează pe abordări alternative, pe mai multe excepții opționale și pe praguri. În special, discrepanțele dintre definițiile și conceptele-cheie, precum și coexistența unor modele diferite de impozitare a societăților străine controlate și a unor opțiuni în ceea ce privește norma privind limitarea deductibilității dobânzii au condus la fragmentarea cadrului juridic al Uniunii în materie de impozitare, la insecuritate juridică pentru contribuabili și la sporirea sarcinilor de asigurare a conformității, în special pentru întreprinderile care își desfășoară activitatea la nivel transfrontalier. Acest aspect este valabil și în cazul în care riscul de erodare a bazei impozabile și de transfer al profiturilor este limitat, în special pentru IMM-uri. Drept consecință, cadrul juridic aplicabil poate determina o sarcină disproporționată în comparație cu riscul real pe care îl abordează. În plus, având în vedere introducerea recentă a unui nivel minim global de impozitare prin Directiva (UE) 2022/2523, Directiva (UE) 2016/1164 ar trebui adaptată pentru a evita suprapunerile și redundanțele în ceea ce privește domeniul de aplicare, obiectivele și efectele, inclusiv situațiile de dublă impunere și duplicarea obligațiilor de raportare, care rezultă din coexistența celor două cadre.
- (25) Norma privind limitarea deductibilității dobânzii prevăzută la articolul 4 din Directiva (UE) 2016/1164 este menită să descurajeze planificarea fiscală agresivă prin

¹⁴ Documentul de lucru al serviciilor Comisiei: Evaluarea Directivei (UE) 2016/1164 a Consiliului de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne.

utilizarea de către contribuabili a plăților de dobânzi majorate artificial prin plasarea datoriilor excesive în jurisdicții cu un nivel ridicat de impozitare. Deși norma îndeplinește o funcție importantă în prevenirea evitării obligațiilor fiscale, coexistența unor praguri diferite, a unor excepții opționale și a unor clauze de salvagardare, care au fost puse în aplicare în mod diferit de către statele membre, riscă adesea să nu vizeze în mod proporțional riscurile de erodare a bazei impozabile și de transfer al profiturilor. Această flexibilitate a contribuit la o fragmentare considerabilă, la creșterea costurilor de asigurare a conformității și la insecuritate juridică în cadrul pieței interne. Norma privind limitarea deductibilității dobânzii poate afecta totodată în mod negativ capacitatea întreprinderilor de a finanța investițiile și creșterea economică, deoarece nu se adaptează la schimbările din mediul economic, în special în contextul creșterii ratelor dobânzii și a inflației. În plus, norma poate afecta în mod disproporționat sectoarele cu utilizare intensivă a capitalului, cum ar fi sectorul imobiliar, infrastructurile și start-up-urile inovatoare care se bazează pe finanțarea prin îndatorare pe termen lung. În cele din urmă, norma actuală privind limitarea deductibilității dobânzii riscă, de asemenea, să impună sarcini inutile IMM-urilor, în pofida faptului că întreprinderile respective dispun de mai puține resurse și oportunități de a se implica în planificarea fiscală agresivă utilizând plăți de dobânzi.

- (26) Prin urmare, se impun modificări ale articolului 4 din Directiva (UE) 2016/1164 pentru a simplifica aplicarea sa, pentru o mai bună aliniere la obiectivul său și pentru a se asigura că norma rămâne adecvată scopului, sprijinind în același timp investițiile reale în Uniune. În special, este important să se reducă numărul de opțiuni aflate la dispoziția statelor membre, să se actualizeze structura normei, să se clarifice domeniul său de aplicare și să se țină seama de noul cadru comun pentru tratamentul fiscal al anumitor cheltuieli cu cercetarea și dezvoltarea.
- (27) Norma privind limitarea deductibilității dobânzii este menită să asigure faptul că majoritatea costurilor îndatorării terților rămân deductibile în scopuri fiscale, deoarece o astfel de finanțare prezintă, în general, riscuri limitate de erodare a bazei impozabile și de transfer al profiturilor. Cu toate acestea, posibilitatea ca statele membre să aplice praguri de deductibilitate mai scăzute atunci când transpun norma respectivă a condus la abordări divergente în întreaga Uniune, la un nivel sporit de complexitate și un grad redus de securitate juridică pentru contribuabili. Pentru a asigura o aplicare consecventă a normei și egalitatea de tratament în cadrul pieței interne, nivelul deductibilității în scopuri fiscale ar trebui stabilit la 30 % din EBITDA în toate statele membre.
- (28) În scopul de a menține eficacitatea noului cadru comun pentru tratamentul fiscal al anumitor cheltuieli legate de cercetare și dezvoltare introdus în Directiva (UE) 2016/1164, calculul EBITDA în sensul normei privind limitarea deductibilității dobânzii ar trebui să includă reintegrări ale sumelor ajustate în scopul impozitării aferente cheltuielilor legate de cercetare și dezvoltare deduse în temeiul cadrului respectiv, în același mod în care sunt luate în considerare costurile excedentare ale îndatorării, deprecierea și amortizarea.
- (29) Riscurile de erodare a bazei impozabile și de transfer al profiturilor abordate de norma privind limitarea deductibilității dobânzii rezultă în primul rând din plățile excesive de dobânzi între întreprinderi asociate. În schimb, împrumuturile de la întreprinderi neasociate, inclusiv prin emisiuni de obligațiuni care fac obiectul unei supravegheri reglementare specifice, prezintă, în general, riscuri limitate în materie de astfel de practici. Pentru a alinia mai bine această normă la obiectivul său și pentru a asigura o aplicare consecventă și proporțională, costurile îndatorării care decurg din

împrumuturi acordate de întreprinderi neasociate ar trebui excluse din domeniul de aplicare al limitării, cu condiția ca o astfel de finanțare să fie utilizată pentru a finanța activitățile proprii ale contribuabilului împrumutat și, prin urmare, orice creditare din fonduri atrase în cadrul grupului nu ar trebui să facă obiectul excluderii.

- (30) Pentru a reduce sarcina administrativă și de conformitate a normei privind limitarea deductibilității dobânzii, în special pentru contribuabilii mici, statele membre pot prevedea în prezent o normă privind regimul de protecție, conform căreia cheltuielile nete cu dobânzile sunt întotdeauna deductibile în scopuri fiscale până la o valoare monetară fixă. Cu toate acestea, caracterul opțional al acestei dispoziții și flexibilitatea sa în materie de transpunere au condus la o punere în aplicare divergentă în întreaga Uniune, limitându-i eficacitatea. Prin urmare, este oportun ca acest regim de protecție să devină obligatoriu și să se prevadă o indexare periodică, pentru a se asigura menținerea caracterului său eficace și relevant de-a lungul timpului.
- (31) Cele două excluderi specifice de la norma privind limitarea deductibilității dobânzii în ceea ce privește împrumuturile acordate de întreprinderi neasociate și regimul de protecție sporit obligatoriu ar face ca excluderea opțională în favoarea entităților autonome să devină redundantă. Prin urmare, această excludere opțională ar trebui eliminată pentru a simplifica și a raționaliza norma privind limitarea deductibilității dobânzii.
- (32) Norma privind limitarea deductibilității dobânzii corelează deductibilitatea costurilor îndatorării cu câștigurile, care pot scădea în timpul recesiunilor economice. Prin urmare, contribuabilii se pot confrunta cu limitări mai stricte tocmai atunci când accesul la finanțare externă capătă un caracter mai necesar. Pentru a atenua acest efect prociclic și pentru a se asigura că norma nu limitează în mod nejustificat activitatea economică în perioade de criză financiară, Directiva (UE) 2016/1164 ar trebui modificată pentru a atenua aplicarea normei privind limitarea deductibilității dobânzii în cazul în care are loc o scădere semnificativă a EBITDA într-un anumit an.
- (33) Pentru a se asigura că norma privind limitarea deductibilității dobânzii nu împiedică investițiile care au un rol esențial pentru dezvoltarea economică și bunăstarea publică a Uniunii, Directiva (UE) 2016/1164 permite statelor membre să excludă din domeniul său de aplicare anumite proiecte de infrastructură publică pe termen lung. Întrucât astfel de proiecte prezintă, în general, un risc limitat de erodare a bazei impozabile și de transfer al profiturilor și fără a aduce atingere normelor privind ajutoarele de stat, printre care Decizia (UE) 2025/2630 a Comisiei privind aplicarea articolului 106 alineatul (2) din TFUE în cazul ajutoarelor de stat sub formă de compensații pentru obligația de serviciu public ⁽¹⁵⁾, domeniul de aplicare al excluderii respective ar trebui extins pentru a acoperi o gamă mai largă de proiecte de interes public, printre acestea cele care contribuie la prioritățile comune ale Uniunii, în special în ceea ce privește clima, digitalizarea, reziliența socială și economică, securitatea energetică și locuințele sociale și la prețuri accesibile, inclusiv construirea, transformarea și renovarea clădirilor în scopul furnizării de locuințe sociale și la prețuri accesibile.
- (34) Având în vedere evoluția peisajului geopolitic și, în special, războiul de agresiune al Rusiei împotriva Ucrainei, Uniunea trebuie să își consolideze pregătirea generală

¹⁵ Decizia (UE) 2025/2630 a Comisiei din 16 decembrie 2025 privind aplicarea articolului 106 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene în cazul ajutoarelor de stat sub formă de compensații pentru obligația de serviciu public acordate anumitor întreprinderi cărora le-a fost încredințată prestarea unui serviciu de interes economic general și de abrogare a Deciziei 2012/21/UE, C/2025/8820, JO L, 2025/2630, 19.12.2025.

pentru apărare și să faciliteze mobilizarea investițiilor private în capacitățile de apărare. În acest scop și pentru a aborda deficitele în materie de capacități identificate de Comisie și de Înalțul Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate în Cartea albă comună privind pregătirea pentru apărare a Europei 2030⁽¹⁶⁾, precum și pentru a sprijini obiectivele stabilite în Regulamentul (UE) 2025/1106 al Consiliului⁽¹⁷⁾ de instituire a Instrumentului „Acțiunea pentru securitatea Europei”, este oportun să se introducă o excludere temporară de la norma privind limitarea deductibilității dobânzii pentru costurile excedentare ale îndatorării suportate pentru împrumuturile utilizate în scopul finanțării produselor din domeniul apărării în domenii de capacități critice. Pentru a se asigura că excluderea rămâne proporțională cu obiectivul respectiv și nu afectează în mod nejustificat aplicarea normei privind limitarea deductibilității dobânzii dincolo de ceea ce este necesar, excluderea ar trebui să fie strict direcționată și să se aplice numai capacităților critice de apărare identificate ca domenii prioritare prin Regulamentul (UE) 2025/1106 al Consiliului. Pentru a se asigura că excluderea rămâne proporțională și sprijină în mod eficace extinderea rapidă a capacității de producție, excluderea ar trebui să fie limitată în timp și să se aplice numai împrumuturilor încheiate în primii cinci ani fiscali de la intrarea în vigoare a prezentei directive. Această aplicare temporară este, de asemenea, în concordanță cu concluziile Consiliului European din 20 martie 2025⁽¹⁸⁾, care prevede accelerarea eforturilor de consolidare a gradului de pregătire pentru apărare al Uniunii în următorii cinci ani.

- (35) Norma privind limitarea deductibilității dobânzii poate avea un impact disproporționat asupra anumitor grupuri care au un grad ridicat de îndatorare din motive comerciale reale. Prin urmare, Directiva (UE) 2016/1164 oferă statelor membre opțiunea de a permite contribuabililor să aplice o regulă de exceptare la nivel de grup, care să le dea posibilitatea să deducă costurile excedentare ale îndatorării peste limitarea generală, în cazul în care pot demonstra că nivelul lor de îndatorare este în concordanță cu cel al grupului lor. Cu toate acestea, caracterul opțional al acestei dispoziții a condus la o aplicare divergentă în întreaga Uniune. Pentru a asigura o aplicare coerentă și proporțională a normei, menținând în același timp obiectivul acesteia de a aborda riscurile de erodare a bazei impozabile și de transfer al profiturilor, regula de exceptare la nivel de grup ar trebui să devină obligatorie, permițând în același timp statelor membre să aleagă între cele două mecanisme existente pentru punerea în aplicare a regulii de exceptare la nivel de grup, astfel cum se prevede la articolul 4 alineatul (5) literele (a) și (b) din Directiva (UE) 2016/1164.
- (36) Posibilitatea de a reporta costurile excedentare ale îndatorării și capacitatea neutilizată de deducere a cheltuielilor reprezentând dobânda este esențială pentru a evita rezultate disproporționate pentru contribuabilii cu venituri volatile sau cicluri de investiții pe termen lung, cum ar fi industriile cu utilizare intensivă a capitalului și start-up-urile. Deși Directiva (UE) 2016/1164 prevede astfel de norme privind reportarea, caracterul lor opțional a condus la abordări divergente de la un stat membru la altul. Un astfel de peisaj compromite eforturile de a stabili condiții de concurență echitabile în cadrul pieței interne, de a spori securitatea juridică și de a sprijini reziliența economică a industriilor cu utilizare intensivă a capitalului. În acest scop, reportarea costurilor

¹⁶ Comisia și Înalțul Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate, Cartea albă comună privind pregătirea pentru apărare a Europei 2030 [19.3.2025 JOIN(2025) 120 final].

¹⁷ Regulamentul (UE) 2025/1106 al Consiliului din 27 mai 2025 de instituire a Instrumentului „Acțiunea pentru securitatea Europei” (SAFE) prin consolidarea industriei europene de apărare (JO L, 2025/1106, 28.5.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2025/1106/oj>).

¹⁸ Concluziile Consiliului European, 20 martie 2025, (EUCO 1/25).

excedentare ale îndatorării și a capacității neutilizate de deducere a cheltuielilor reprezentând dobânda ar trebui să devină obligatorie, permițând în același timp statelor membre să aleagă între diferitele mecanisme de punere în aplicare a unei astfel de reportări, astfel cum se prevede la articolul 4 alineatul (6) literele (a) și (c) din directiva respectivă, recunoscând astfel că este posibil ca, în ceea ce privește calendarul cheltuielilor cu dobânzile și al veniturilor impozabile, acesta să nu se încadreze întotdeauna într-un singur exercițiu fiscal.

- (37) Întreprinderile financiare fac obiectul unor cadre de reglementare specifice în temeiul dreptului Uniunii. Prin urmare, Directiva (UE) 2016/1164 permite statelor membre să excludă astfel de întreprinderi din domeniul de aplicare al normei privind limitarea deductibilității dobânzii. Pentru a se asigura că această excludere rămâne adecvată scopului și reflectă evoluțiile reglementărilor financiare ale Uniunii de la adoptarea directivei respective, definiția întreprinderilor financiare ar trebui actualizată în consecință.
- (38) Scopul normelor generale antiabuz (GAAR) prevăzute la articolul 6 din Directiva (UE) 2016/1164 este de a combate practicile fiscale abuzive ale societăților care nu fac obiectul unor dispoziții specifice. Cu toate acestea, trimiterea la impozitul pe profit a creat incertitudine în ceea ce privește domeniul de aplicare al GAAR, în special în ceea ce privește aplicarea acestora în cazul impozitelor reținute la sursă sau al impozitelor suplimentare care rezultă din aplicarea Directivei (UE) 2022/2523. Pentru a spori claritatea și a asigura aplicarea consecventă în întreaga Uniune, formularea ar trebui modificată pentru a confirma faptul că GAAR se aplică tuturor impozitelor la care sunt supuse societățile.
- (39) Normele privind societățile străine controlate (SSC) prevăzute la articolele 7 și 8 din Directiva (UE) 2016/1164 reatribuie societății-mamă veniturile filialelor sau ale sediilor permanente impozitate la un nivel redus, pentru a preveni erodarea bazei impozabile și transferul profiturilor. Cu toate acestea, obiectivul și efectele acestor norme se suprapun într-o măsură semnificativă cu regula de includere a veniturilor prevăzută în Directiva (UE) 2022/2523 (cadrul pilonului doi), care asigură un nivel minim de impozitare la o cotă efectivă de 15 % pe o bază fiscală mai largă, care cuprinde veniturile pasive și active. Aplicarea în paralel a normelor privind SSC și a cadrului pilonului doi poate duce nu numai la dubla impunere economică, ci și la obligații de conformitate redundante și complexe pentru grupurile de întreprinderi multinaționale, care sunt obligate să efectueze calcule și raportări care se suprapun în temeiul ambelor seturi de norme. Pentru a evita astfel de rezultate nedorite, menținând în același timp obiectivul normelor privind SSC de a preveni evitarea obligațiilor fiscale, ar trebui acordată o scutire contribuabililor care intră sub incidența cadrului pilonului doi. În plus, în cazul în care societatea-mamă finală a unei întreprinderi multinaționale este situată într-o jurisdicție care aplică un sistem de coexistență⁽¹⁹⁾, regula de includere a veniturilor nu se aplică. Cu toate acestea, asocierea dintre normele privind SSC și un impozit suplimentar național în statul în care se află societatea controlată impozitată la un nivel redus poate conduce în continuare la dubla impunere și la sarcini comparabile de asigurare a conformității care se suprapun. Din

¹⁹ OCDE (2026), *Tax Challenges Arising from the Digitalisation of the Economy – Global Anti-Base Erosion Model Rules (Pillar Two), Side-by-Side Package: Inclusive Framework on BEPS* [Provocările fiscale generate de digitalizarea economiei – Reguli-model globale de combatere a erodării bazei de impozitare (pilonul 2), Pachetul privind coexistența: cadrul incluziv privind BEPS], OCDE, <https://www.oecd.org/content/dam/oecd/en/topics/policysub-issues/global-minimum-tax/side-by-side-package.pdf>.

acest motiv, ar trebui să se acorde în continuare o scutire specifică de la impozitarea SSC întreprinderilor multinaționale având sedii permanente în statele care aplică sisteme de coexistență în ceea ce privește veniturile societăților lor străine controlate impozitate la un nivel redus care fac obiectul unui impozit suplimentar național calificat și care nu primesc rambursări sau beneficii financiare directe sau indirecte relevante.

- (40) Articolul 7 alineatul (2) din Directiva (UE) 2016/1164 permite statelor membre să aleagă între două metode de stabilire a veniturilor unei SSC care sunt incluse în baza impozabilă a societății-mamă. Această posibilitate a condus la punerea în aplicare divergentă în întreaga Uniune, ceea ce a dus la fragmentare, la creșterea costurilor de asigurare a conformității și la reducerea securității juridice pentru contribuabili. Dovezile rezultate din aplicarea acestor norme indică faptul că modelul bazat pe categorii specifice de venituri pasive (denumit în continuare „modelul A”) oferă o abordare mai eficientă și mai ușor de gestionat decât modelul care vizează acordurile care nu sunt autentice (denumit în continuare „modelul B”). Acestea din urmă se suprapun în mod semnificativ cu normele privind prețurile de transfer și oferă o valoare suplimentară limitată în practică. Având ca scop simplificarea cadrului privind SSC, sporirea securității juridice și asigurarea aplicării consecvente a normelor privind SSC în întreaga Uniune, statele membre ar trebui să aplice o abordare unică bazată pe modelul A. În consecință, opțiunea de a aplica modelul B și regula *de minimis* aferentă, care a devenit redundantă, având în vedere că este aplicabilă exclusiv în cadrul modelului B, ar trebui eliminată.
- (41) În Uniune, 99,8 % dintre întreprinderi sunt IMM-uri. Cu toate acestea, doar 10 % dintre acestea desfășoară activități transfrontaliere, iar 2 % au filiale în afara Uniunii. În plus, 42 % dintre IMM-uri sunt entități de sine stătătoare și, prin urmare, nu fac parte dintr-un grup și nu au întreprinderi asociate⁽²⁰⁾. Informațiile colectate în urma schimburilor cu mai multe state membre indică faptul că administrațiile nu au avut aproape niciun caz de SSC legat de IMM-uri în cei aproximativ 10 ani de când Directiva (UE) 2016/1164 a început să se aplice. Acest aspect indică faptul că normele privind SSC sunt rareori aplicate în cazul IMM-urilor, posibil din cauza faptului că structurile de funcționare ale respectivelor societăți nu implică nicio activitate transfrontalieră sau implică o activitate transfrontalieră redusă. Astfel, excluderea IMM-urilor din domeniul de aplicare al acestor norme nu ar avea un impact asupra eforturilor de combatere a evitării obligațiilor fiscale și a evaziunii fiscale sau a planificării fiscale agresive, ci mai degrabă ar aduce beneficii sub forma unor economii de costuri și de resurse atât pentru întreprinderi, cât și pentru administrațiile fiscale. Prin urmare, în conformitate cu scutirile similare acordate în favoarea IMM-urilor în prezenta inițiativă și în alte domenii ale impozitării și în dreptul Uniunii, este oportun să se introducă, de asemenea, o scutire pentru IMM-uri de la domeniul de aplicare al normelor privind SSC. Acest fapt va asigura aplicarea proporțională a normelor privind SSC și va reduce sarcina administrativă și de asigurare a conformității pentru contribuabili și, respectiv, pentru autoritățile fiscale. Scutirea ar trebui să se aplice tuturor grupurilor mici și mijlocii, astfel cum sunt definite în Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁽²¹⁾, indiferent dacă

²⁰ VVA/KPMG, [Tax compliance costs for SMEs: An update and a complement Final Report KPMG/VVA 2022](#) (Costurile de conformare fiscală pentru IMM-uri. O actualizare și o completare: raport final, KPMG/VVA 2022).

²¹ Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de

întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang este situată în Uniune sau în țări terțe. Domeniul de aplicare al scutirii pentru IMM-uri asigură faptul că grupurile pot beneficia de scutirea pentru IMM-uri numai dacă grupul corespunde în ansamblu definiției unui grup mic sau mijlociu. Scutirea ar trebui acordată, de asemenea, entităților autonome, care au un sediu permanent în străinătate și care se califică drept microîntreprinderi sau întreprinderi mici sau mijlocii, astfel cum sunt definite în directiva respectivă.

- (42) Normele privind SSC acordă statelor membre opțiunea de a exclude din domeniul lor de aplicare entitățile sau sediile permanente al căror nivel de venituri pasive rămâne limitat, deoarece riscurile de evitare a obligațiilor fiscale în aceste cazuri sunt considerate scăzute. Opțiunea vizează, de asemenea, situații specifice care implică întreprinderi financiare, pentru care o pondere mai mare de venituri pasive poate fi înregistrată ca parte a activităților lor economice curente. Pentru a reduce sarcina administrativă și de asigurare a conformității pentru contribuabili, articolul 7 alineatul (3) din Directiva (UE) 2016/1164 ar trebui modificat astfel încât statelor membre să li se solicite introducerea unei astfel de scutiri.
- (43) Normele privind tratamentele neuniforme importate prevăzute la articolul 9 alineatul (3) din Directiva (UE) 2016/1164 s-au dovedit a fi excesiv de complexe, în principal din cauza definițiilor lor elaborate și a obligațiilor de conformitate pe mai multe niveluri. Această complexitate nu numai că împiedică punerea lor în practică, ci generează și sarcini administrative considerabile atât pentru contribuabili, cât și pentru autoritățile fiscale, fără a obține rezultatele scontate. Având în vedere dificultățile întâmpinate în ceea ce privește aplicarea normelor privind tratamentele neuniforme importate și obținerea unui rezultat pozitiv, eliminarea normelor respective este oportună și conformă cu principiul proporționalității.
- (44) Pentru a reduce fragmentarea în cadrul pieței interne și pentru a se asigura că obiectivele de simplificare ale prezentei directive sunt realizate în mod constant în întreaga Uniune, normele prevăzute la articolul 4 alineatul (5) și la articolul 4 alineatul (7) litera (d) ar trebui să se aplice în mod uniform în toate statele membre. În acest scop, statele membre nu ar trebui să mențină sau să introducă dispoziții care se abat de la normele uniforme prevăzute în prezenta directivă.
- (45) Soluționarea eficientă a litigiilor privind dubla impunere în cadrul Uniunii reprezintă în continuare o prioritate pentru buna funcționare a pieței interne. Situațiile nesoluționate de dublă impunere creează obstacole în calea activității economice transfrontaliere, subminează securitatea juridică și generează o sarcină fiscală excesivă pentru contribuabili. Deși Directiva (UE) 2017/1852 a îmbunătățit în mod semnificativ cadrul de soluționare a unor astfel de litigii, experiența a arătat că anumite concepte ar trebui clarificate, iar interpretările divergente ar trebui abordate, pentru a spori eficacitatea și a asigura o procedură de soluționare a litigiilor mai coerentă și mai accesibilă în întreaga Uniune, atât în beneficiul contribuabililor, cât și al administrațiilor fiscale.
- (46) Pentru a facilita utilizarea procedurilor de soluționare a litigiilor fiscale prevăzute în Directiva (UE) 2017/1852 și pentru a asigura utilizarea pe scară mai largă a acestora, este necesar să se clarifice noțiunea de „persoană afectată”, inclusiv în litigiile care implică cel puțin două persoane, precum și să se precizeze cine are dreptul de a depune o plângere în astfel de cazuri.

abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2013/34/oj>).

- (47) Deși asigurarea faptului că toate autoritățile competente primesc aceleași informații își păstrează caracterul esențial, este la fel de importantă sporirea flexibilității și facilitarea accesului la procedura de soluționare a litigiilor. În acest scop, la articolul 3 din Directiva (UE) 2017/1852 ar trebui să se clarifice faptul că, în cazurile în care sunt implicate cel puțin două persoane afectate, fiecare persoană afectată poate depune plângerea numai la autoritatea competentă din statul său membru de reședință, evitând astfel introducerea de cereri multiple inutile și reducând sarcina administrativă. De exemplu, în cazul în care o ajustare a prețurilor de transfer afectează două sau mai multe întreprinderi asociate, fiecare întreprindere ar trebui să aibă dreptul de a depune o plângere numai la autoritatea competentă din statul său membru de reședință. Totuși, acest lucru nu împiedică o persoană afectată să depună o plângere în numele unei alte persoane afectate în conformitate cu dreptul intern.
- (48) Pentru a spori securitatea juridică, totodată asigurând în continuare faptul că toate autoritățile competente în cauză primesc aceleași informații în același timp, cerințele prevăzute la articolul 3 din Directiva (UE) 2017/1852 referitoare la înaintarea simultană a plângerilor, care s-a dovedit dificil de interpretat, ar trebui înlocuite cu un termen clar de înaintare.
- (49) Pentru a se asigura că autoritățile competente se implică în mod constructiv și se concentrează pe eliminarea efectivă a dublei impuneri, motivele de respingere a unei plângeri prevăzute la articolul 5 din Directiva (UE) 2017/1852 ar trebui reduse la minimum și limitate la cazurile în care plângerea nu conține informațiile esențiale necesare. În plus, persoanelor afectate ar trebui să li se ofere posibilitatea de a remedia deficiențele din plângere, după caz, și, în caz de respingere, de a înainta din nou plângerea, cu condiția respectării termenelor aplicabile.
- (50) Pentru a accelera procedura de soluționare a litigiilor, comunicarea dintre autoritățile competente și persoanele afectate ar trebui să fie clară și promptă. În cazul în care autoritățile competente convin asupra faptului că nu se poate ajunge la un acord cu privire la soluționarea litigiului, de exemplu deoarece există deja un precedent, acestea ar trebui să informeze persoana afectată fără întârziere, în loc să aștepte expirarea termenului prevăzut în procedura de acord amiabil care face obiectul articolului 4 din Directiva (UE) 2017/1852.
- (51) Pentru a se asigura că o persoană afectată care intenționează să utilizeze procedurile prevăzute în Directiva (UE) 2017/1852 nu este lipsită de protecție împotriva dublei impuneri, evitând în același timp suprapunerile între procedurile bazate pe cadre juridice diferite, este necesar să se prevadă că alte proceduri inițiate în temeiul altor cadre juridice decât Directiva (UE) 2017/1852 sunt suspendate în momentul înaintării unei plângeri și sunt încheiate numai după ce plângerea a fost acceptată de toate autoritățile competente în cauză.
- (52) Pentru a crea o procedură mai transparentă și mai eficientă de soluționare a litigiilor, este esențial să se stabilească norme procedurale comune suplimentare prin intermediul unor acte de punere în aplicare. Respectivele acte de punere în aplicare ar trebui să ofere contribuabililor și autorităților competente norme detaliate și clare, în vederea reducerii sarcinii de asigurare a conformității și a soluționării rapide a litigiilor. Se preconizează că astfel de măsuri vor avea un impact asupra competențelor statelor membre de executare și de asigurare a aplicării legii în domeniul impozitării directe și, mai precis, asupra exercitării drepturilor lor de impozitare în temeiul convențiilor fiscale bilaterale sau multilaterale, precum și asupra bazelor impozabile ale statelor membre. Din acest motiv, este necesar să se confere Consiliului, la

propunerea Comisiei, competența de a adopta acte de punere în aplicare în temeiul Directivei (UE) 2017/1852.

- (53) Pentru a evalua eficacitatea noilor norme introduse în Directiva (UE) 2017/1852, Comisia ar trebui să pregătească o evaluare pe baza informațiilor furnizate de statele membre și a altor date disponibile. Datele ar trebui să fie aliniate cât mai mult posibil la datele furnizate OCDE cu privire la aceeași chestiune, pentru a preveni o sarcină suplimentară inutilă pentru statele membre. În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentei directive, în special în ceea ce privește tipul de date care trebuie furnizate anual în scopuri statistice, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei. Respectivul competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²²⁾.
- (54) Pentru a permite statelor membre și contribuabililor să își adapteze sistemele și structurile la noile norme prevăzute la articolul 1 alineatul (2) literele (b)-(h), alineatul (3) litera (c) și alineatul (5), la articolul 3 alineatele (2) și (5)-(10) și la articolul 4 alineatul (5) litera (d) din prezenta directivă, aplicarea dispozițiilor respective ar trebui amânată. Prin urmare, statelor membre ar trebui să li se permită să aplice măsurile naționale necesare pentru a se conforma dispozițiilor respective de la o dată ulterioară în raport cu celelalte dispoziții ale prezentei directive. Pentru a se asigura că derogarea prevăzută la articolul 4 alineatul (5) litera (g) se aplică numai în cadrul unei componente limitate de investiții, este oportun să se limiteze aplicarea acestora la împrumuturile acordate în primele cinci perioade fiscale ulterioare datei de la care începe să se aplice norma respectivă.
- (55) Pentru a ține seama de modificările viitoare ale formelor juridice ale societăților care pot fi constituite în temeiul dreptului intern sau al dreptului Uniunii, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește actualizarea listelor de formulare prevăzute în anexele la Directivele 2003/49/CE, 2009/133/CE și 2011/96/UE. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți, și ca respectivele consultări să se desfășoare în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare. Parlamentul European ar trebui să fie informat cu privire la adoptarea de acte delegate, la orice obiecție formulată cu privire la acestea și la orice revocare a delegării de competențe.
- (56) Prelucrarea datelor cu caracter personal în cadrul prezentei directive trebuie să se efectueze în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²³⁾. Schimbul sau transmiterea de informații de către autoritățile competente în temeiul prezentei directive ar trebui să se limiteze la ceea ce este necesar și proporțional în sensul prezentei directive. În cazul în care astfel de situații de schimb sau de transmitere implică date cu caracter personal, ar trebui respectate drepturile persoanelor vizate și obligațiile corespunzătoare ale operatorilor și ale

²² Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

²³ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2016/679/oj>).

persoanelor împuternicite de operatori în temeiul Regulamentului (UE) 2016/679, precum și orice garanții suplimentare prevăzute în dreptul Uniunii sau în dreptul intern.

- (57) Întrucât obiectivele prezentei directive, și anume asigurarea unei aplicări coerente și consecvente a normelor Uniunii în domeniul impozitării directe, reducerea fragmentării și a sarcinilor de asigurare a conformității și sprijinirea creșterii și competitivității pieței interne, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre în mod individual, dar, având în vedere amploarea lor, dimensiunea transfrontalieră și efectele pe piața internă, acestea pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificări aduse Directivei 2003/49/CE

Directiva 2003/49/CE se modifică după cum urmează:

1. Titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Directiva 2003/49/CE a Consiliului din 3 iunie 2003 privind sistemul comun de impozitare, aplicabil plăților de dobânzi și de redevențe efectuate între societăți din state membre diferite.”.
2. Articolul 1 se modifică după cum urmează:
 - (a) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Un sediu permanent nu este considerat plătitor de dobânzi sau de redevențe decât dacă plățile în cauză constituie, în statul membru în care este situat, o cheltuială suportată în scopul desfășurării activității la sediul permanent respectiv.”;
 - (b) alineatul (7) se elimină;
 - (c) alineatul (10) se elimină;
 - (d) alineatul (11) se înlocuiește cu următorul text:

„(11) În sensul alineatului (1), statele membre nu solicită nicio autorizare prealabilă sau procedură administrativă de verificare a îndeplinirii cerințelor prevăzute la prezentul articol sau la articolul 3 la momentul plății.”;
 - (e) alineatele (12) și (13) se elimină;
 - (f) alineatul (14) se înlocuiește cu următorul text:

„(14) În cazul în care condițiile necesare pentru scutire nu mai sunt îndeplinite, societatea beneficiară sau sediul permanent informează imediat societatea sau sediul permanent plătitor în legătură cu aceasta.”;
 - (g) la alineatul (15), se elimină a doua teză;
 - (h) se adaugă următorul alineat (17):

„(17) În sensul prezentului articol și prin derogare de la alineatele (15) și (16), statele membre se asigură că reducerea impozitului reținut la sursă se acordă în conformitate cu procedurile prevăzute în Directiva (UE) 2025/50 a Consiliului* pentru cazurile care intră în domeniul de aplicare al directivei respective.

*Directiva (UE) 2025/50 a Consiliului din 10 decembrie 2024 privind reducerea mai rapidă și mai sigură a surplusului de impozit reținut la sursă (JO L, 2025/50, 10.1.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2025/50/oj>)”.

3. Articolul 3 se modifică după cum urmează:

(a) titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Definiția unei societăți și a sediului permanent al unei societăți”;

(b) litera (a) se modifică după cum urmează:

1. la punctul (iii), liniuța „– «corporation tax» în Regatul Unit;” se elimină;

2. se adaugă următorul paragraf:

„Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 3a pentru a modifica anexa la prezenta directivă în vederea actualizării listei formelor de organizare menționate la primul paragraf punctul (i), ca urmare a notificării de către un stat membru a unei noi forme de societate care poate fi constituită în temeiul dreptului său intern, sau pentru a include o nouă formă de societate introdusă în temeiul dreptului Uniunii.”;

(c) litera (b) se elimină.

4. Se introduc următoarele articole 3a și 3b:

„Articolul 3a
Exercitarea delegării

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 3 se conferă Comisiei pe o perioadă nedeterminată de la [*data intrării în vigoare a prezentei directive*].

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 3 poate fi revocată oricând de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) Înainte de adoptarea unui act delegat, Comisia consultă experții desemnați de fiecare stat membru în conformitate cu principiile prevăzute în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare.

(5) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică Consiliului.

(6) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 3 intră în vigoare numai în cazul în care Consiliul nu formulează obiecții în termen de două luni de la notificarea actului către Consiliu sau în cazul în care, înainte de expirarea acestei perioade, Consiliul informează Comisia că nu va formula obiecții. Termenul în cauză se prelungește cu două luni la inițiativa Consiliului.

Articolul 3b

Informarea Parlamentului European

Parlamentul European este informat de către Comisie cu privire la adoptarea de acte delegate, la orice obiecții formulate cu privire la actele respective și la orice revocare de către Consiliu a delegării de competențe.”.

5. La articolul 5 se adaugă următorul alineat (3):

„(3) În cazul în care plata de dobânzi sau de redevențe generată într-un stat membru este acordată unui destinatar stabilit în jurisdicția unei țări terțe în care nu se percepe niciun impozit pe profit sau în care un impozit nominal pe profit cu o cotă de impozitare zero se aplică veniturilor din dobânzi și din redevențe, statul sursă se asigură că se aplică oricare dintre următoarele măsuri:

- (a) perceperea unui impozit reținut la sursă asupra plății;
- (b) refuzarea deductibilității în scopuri fiscale a plății corespunzătoare pentru plătitor.

Prezentul alineat nu se aplică în cazul în care destinatarul plății:

- (a) face obiectul unui impozit suplimentar național calificat pentru perioada fiscală și nu se acordă nicio rambursare sau niciun beneficiu financiar direct sau indirect în legătură cu impozitul respectiv; sau
- (b) face parte dintr-un grup de întreprinderi multinaționale care, pentru perioada fiscală respectivă, intră în domeniul de aplicare al normelor prevăzute în Directiva (UE) 2022/2523 a Consiliului* sau, în ceea ce privește jurisdicțiile țărilor terțe, în regulile-model ale OCDE, cu excepția cazului în care societatea-mamă finală a grupului de întreprinderi multinaționale respectiv este situată într-o jurisdicție care aplică un sistem de coexistență pentru perioada fiscală.

În sensul prezentului alineat:

- (a) destinatarul plății este considerat ca fiind stabilit într-o jurisdicție în care este înregistrat sau constituit în temeiul legislației jurisdicției respective sau are sediul conducerii efective în jurisdicția respectivă sau este tratat în alt mod ca având domiciliul fiscal în temeiul legislației jurisdicției respective și nu este tratat ca având domiciliul fiscal într-o altă jurisdicție;
- (b) «impozit suplimentar național calificat» înseamnă un impozit astfel cum este definit la articolul 3 punctul 28 din Directiva (UE) 2022/2523;
- (c) «grup de întreprinderi multinaționale» înseamnă un grup astfel cum este definit la articolul 3 punctul 4 din Directiva (UE) 2022/2523;
- (d) «jurisdicție care aplică un sistem de coexistență» înseamnă o jurisdicție raportată ca având un astfel de statut în registrul central al OCDE pentru impozitul minim global în conformitate cu acordul referitor la Cadrul incluziv al OCDE/G20 cu privire la un pachet privind coexistența din 5 ianuarie 2026;

* Directiva (UE) 2022/2523 a Consiliului din 14 decembrie 2022 privind asigurarea unui nivel minim global de impozitare a grupurilor de întreprinderi multinaționale și a grupurilor naționale de mari dimensiuni în Uniune (JO L 328, 22.12.2022, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2523/oj>)”.

6. Articolul 6 se elimină.
7. Anexa la Directiva 2003/49/CE se înlocuiește cu textul anexei I la prezenta directivă.

Articolul 2

Modificări aduse Directivei 2009/133/CE

Directiva 2009/133/CE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 2 se modifică după cum urmează:

- (a) la litera (a) se adaugă următorul punct (iv):

„(iv) una sau mai multe societăți își transferă, ca urmare a dizolvării fără a intra în lichidare, toate activele și pasivele unei alte societăți comerciale existente, societatea comercială absorbantă, fără emiterea de noi acțiuni de către societatea comercială absorbantă, cu condiția ca o persoană să dețină direct sau indirect totalitatea acțiunilor societăților comerciale care fuzionează sau cu condiția ca asociații societăților comerciale care fuzionează să dețină în aceeași proporție acțiuni în toate societățile comerciale care fuzionează;”;

- (b) litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) «divizare» înseamnă o operațiune prin care:

(i) o societate, în momentul și ca efect al dizolvării fără lichidare, își transferă totalitatea activelor și pasivelor către două sau mai multe societăți existente sau nou-înființate, în schimbul emiterii către acționarii săi, pe bază de proporționalitate, a titlurilor reprezentând capitalul societăților beneficiare și, dacă este cazul, a sumei în numerar de maximum 10 % din valoarea nominală sau, în absența valorii nominale, a valorii nominale contabile echivalente a titlurilor;

(ii) o societate care face obiectul divizării își transferă o parte din active și pasive către una sau mai multe societăți beneficiare, în schimbul emiterii, către societatea care face obiectul divizării, de titluri de valoare sau acțiuni la societățile comerciale destinate (denumită în continuare «divizare prin separare»);”;

- (c) se adaugă următoarele litere (l), (m) și (n):

„(l) «transformare transfrontalieră» înseamnă o operațiune prin care o societate, fără a fi dizolvată, restructurată sau a intra în lichidare, își transformă forma juridică sub care este înregistrată în statul membru de plecare într-o formă juridică a unei societăți dintr-un stat membru de destinație enumerate în anexa I și își transferă cel puțin sediul social în statul membru de destinație, păstrându-și în același timp personalitatea juridică;

(m) «stat membru de plecare» înseamnă statul membru în care o societate este înregistrată în forma sa juridică înainte de o transformare transfrontalieră;

(n) «stat membru de destinație» înseamnă statul membru în care o societate transformată este înregistrată ca urmare a unei transformări transfrontaliere;”.

2. La articolul 3 se adaugă următorul paragraf:

„Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 3a pentru a modifica anexa I partea A la prezenta directivă în vederea actualizării listei formelor de organizare menționate la litera (a), ca urmare a notificării de către un stat membru a unei noi forme de societate care poate fi constituită în temeiul dreptului său intern, sau pentru a include o nouă formă de societate introdusă în temeiul dreptului Uniunii.”.

3. Se introduc următoarele articole 3a și 3b:

„Articolul 3a
Exercitarea delegării

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 3 se conferă Comisiei pe o perioadă nedeterminată de la [*data intrării în vigoare a prezentei directive*].

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 3 poate fi revocată oricând de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) Înainte de adoptarea unui act delegat, Comisia consultă experții desemnați de fiecare stat membru în conformitate cu principiile prevăzute în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare.

(5) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică Consiliului.

(6) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 3 intră în vigoare numai în cazul în care Consiliul nu formulează obiecții în termen de două luni de la notificarea actului către Consiliu sau în cazul în care, înainte de expirarea acestei perioade, Consiliul informează Comisia că nu va formula obiecții. Termenul în cauză se prelungește cu două luni la inițiativa Consiliului.

Articolul 3b
Informarea Parlamentului European

Parlamentul European este informat de către Comisie cu privire la adoptarea de acte delegate, la orice obiecții formulate cu privire la actele respective și la orice revocare de către Consiliu a delegării de competențe.”.

4. Se introduce următorul capitol Va:

„CAPITOLUL Va NORME APLICABILE TRANSFORMĂRIILOR TRANSFRONTALIERE

Articolul 14a

(1) O transformare transfrontalieră nu determină impozitarea plusvalorii calculate în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) în statul membru de plecare, dacă este îndeplinită una dintre următoarele condiții:

(a) societatea care face obiectul transformării transfrontaliere continuă să aibă domiciliul fiscal în statul membru de plecare;

(b) plusvaloarea provine din active și pasive care rămân legate efectiv de un sediu permanent al societății care face obiectul transformării transfrontaliere în statul membru de plecare și îndeplinește un rol în generarea profitului sau pierderilor luate în considerare în vederea impozitării.

(2) Alineatul (1) se aplică numai în cazul în care societatea calculează o nouă amortizare sau orice câștiguri sau pierderi cu privire la activele și pasivele care rămân în statul membru de plecare sau care sunt legate efectiv de un sediu permanent din statul membru respectiv, ca și când transformarea transfrontalieră nu ar fi avut loc.

(3) În cazul în care, în temeiul legislației statului membru de plecare, societatea are dreptul la calcularea noilor amortizări sau a câștigurilor ori pierderilor aferente activelor și pasivelor ce rămân în statul membru respectiv, pe o bază diferită de cea prevăzută la alineatul (2), alineatul (1) nu se aplică activelor și pasivelor în legătură cu care se exercită această opțiune.

Articolul 14b

(1) În cazul în care o societate face obiectul unei transformări transfrontaliere, statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că provizioanele sau rezervele constituite în mod corespunzător de către societate înainte de transformarea transfrontalieră, care sunt scutite parțial sau integral de impozit și nu provin de la sedii permanente din străinătate, pot fi preluate beneficiind de aceeași scutire de impozit de către un sediu permanent al societății care face obiectul transformării transfrontaliere, care se află pe teritoriul statului membru de plecare.

(2) În măsura în care o societate care face obiectul unei transformări transfrontaliere pe teritoriul unui stat membru are posibilitatea de a reporta pierderi care nu au fost deduse din punct de vedere fiscal și de a le imputa unui exercițiu anterior, statul membru respectiv permite sediului permanent, situat pe teritoriul său și aparținând societății care face obiectul transformării transfrontaliere, să preia pierderile societății respective care nu au fost deduse din punct de vedere fiscal, cu condiția ca reportarea pierderii respective sau imputarea acesteia unui exercițiu anterior să fi fost posibilă în situații similare, în cazul unei societăți care ar fi continuat să aibă domiciliul fiscal în statul membru respectiv.

Articolul 14c

(1) O transformare transfrontalieră nu conduce, în sine, la nicio impozitare a venitului, profiturilor sau plusvalorii acționarilor societății comerciale care face obiectul transformării transfrontaliere respective.

(2) Alineatul (1) nu împiedică statele membre să impoziteze câștigul obținut în urma transferului ulterior al titlurilor de valoare ce reprezintă capitalul societății comerciale care face obiectul transformării transfrontaliere.”.

5. Anexa I la Directiva 2009/133/CE se modifică în conformitate cu anexa II la prezenta directivă.

Articolul 3

Modificări aduse Directivei 2011/96/UE

Directiva 2011/96/UE se modifică după cum urmează:

1. Titlul se înlocuiește cu următorul text:
„Directiva 2011/96/UE a Consiliului din 30 noiembrie 2011 privind un regim fiscal comun aplicabil dividendelor și altor forme de repartizare a profitului efectuate între societăți din diferite state membre”.
2. La articolul 1, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:
„(1) Fiecare stat membru aplică prezenta directivă:
 - (a) repartizării profiturilor primite de societățile din statul membru respectiv, provenite de la societățile distribuitoare din alte state membre;
 - (b) repartizării profiturilor de către societățile din statul membru respectiv către societăți din alte state membre, ale căror societăți distribuitoare sunt;
 - (c) repartizării profiturilor primite de sediile permanente situate în statul membru respectiv ale societăților comerciale situate în alte state membre care provin de la societățile distribuitoare situate într-un alt stat membru decât cel în care se află sediul permanent;
 - (d) repartizării profiturilor realizate de societăți comerciale situate în statul membru respectiv către sedii permanente situate într-un alt stat membru ale societăților comerciale din același stat membru ale căror societăți distribuitoare sunt.”.
3. La articolul 2 litera (a) se adaugă următorul paragraf:
„Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 2a pentru a modifica anexa I la prezenta directivă în vederea actualizării listei formelor de organizare menționate la primul paragraf punctul (i), ca urmare a notificării de către un stat membru a unei noi forme de societate care poate fi constituită în temeiul dreptului său intern, sau pentru a include o nouă formă de societate introdusă în temeiul dreptului Uniunii.”.
4. Se introduc următoarele articole 2a și 2b:

„Articolul 2a
Exercitarea delegării

- (1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.
- (2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 2 se conferă Comisiei pe o perioadă nedeterminată de la *[data intrării în vigoare a prezentei directive]*.
- (3) Delegarea de competențe menționată la articolul 2 poate fi revocată oricând de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.
- (4) Înainte de adoptarea unui act delegat, Comisia consultă experții desemnați de fiecare stat membru în conformitate cu principiile prevăzute în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare.
- (5) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică Consiliului.
- (6) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 2 intră în vigoare numai în cazul în care Consiliul nu formulează obiecții în termen de două luni de la notificarea actului către Consiliu sau în cazul în care, înainte de expirarea acestei perioade, Consiliul informează Comisia că nu va formula obiecții. Termenul în cauză se prelungește cu două luni la inițiativa Consiliului.

Articolul 2b
Informarea Parlamentului European

Parlamentul European este informat de către Comisie cu privire la adoptarea de acte delegate, la orice obiecții formulate cu privire la actele respective și la orice revocare de către Consiliu a delegării de competențe.”.

5. Articolul 3 se elimină.

6. La articolul 4, alineatele (1), (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) În cazul în care, în temeiul asocierii dintre societatea beneficiară și societatea distribuitoare, o societate beneficiară sau sediul său permanent primește profituri repartizate, statul membru în care este situată societatea beneficiară și statul membru în care se află sediul său permanent trebuie, cu excepția cazurilor de lichidare a societății distribuitoare:

(a) să nu impoziteze profiturile respective în măsura în care aceste profituri nu sunt deductibile de societatea distribuitoare și să impoziteze profiturile respective în măsura în care aceste profituri sunt deductibile de societatea distribuitoare; sau

(b) să impoziteze profiturile respective, autorizând în același timp societatea beneficiară și sediul permanent să deducă din cuantumul impozitului datorat fracțiunea din impozit aferentă acelor profituri și plătită de societatea distribuitoare și orice societăți distribuitoare de nivel inferior, cu condiția ca, la fiecare nivel, societatea comercială și societatea sa distribuitoare de nivel inferior să îndeplinească condițiile enunțate în definițiile prevăzute la

articolul 2 și să respecte cerințele prevăzute la articolul 3, până la limita cuantumului reprezentând impozitul aferent datorat.

Prezentul alineat nu aduce atingere măsurilor naționale antiabuz menite să prevină evitarea obligațiilor privind impozitul pe avere sau pe venit prin utilizarea societăților holding.

(2) Nicio dispoziție din prezenta directivă nu împiedică statul membru în care este situată societatea beneficiară să considere o societate distribuitoare ca fiind transparentă din punct de vedere fiscal, pe baza evaluării efectuate de acel stat membru cu privire la caracteristicile juridice ale societății distribuitoare rezultate din dreptul în temeiul căruia este constituită și, prin urmare, să impoziteze societatea beneficiară pentru partea sa din profiturile societății distribuitoare, pe măsură ce se realizează profituri. În acest caz, statul membru în care este situată societatea beneficiară nu impozitează profiturile repartizate ale societății distribuitoare.

Atunci când evaluează partea care îi revine societății beneficiare din profiturile societății distribuitoare, pe măsură ce acestea sunt realizate, statul membru în care este situată societatea beneficiară fie scutește de impozitare aceste profituri, fie autorizează societatea beneficiară să deducă din cuantumul impozitului datorat fracțiunea din impozitul pe aceste profituri, plătită de societatea distribuitoare și orice societăți distribuitoare de nivel inferior, cu condiția ca, la fiecare nivel, societatea comercială și societățile sale distribuitoare de nivel inferior să îndeplinească condițiile enunțate în definițiile prevăzute la articolul 2 și să respecte cerințele prevăzute de articolul 3, în limita cuantumului reprezentând impozitul aferent datorat.

(3) În cazul în care o societate beneficiară deține o participație minimă de 10 % la capitalul unei societăți dintr-un alt stat membru sau drepturi de vot în cadrul acesteia, fiecare stat membru își rezervă dreptul de a dispune ca orice impozite aferente participației și orice pierderi care rezultă din repartizarea profiturilor societății distribuitoare să nu fie deductibile din profitul impozabil al societății beneficiare.

Dacă, în acest caz, cheltuielile de administrare aferente participației se stabilesc la o valoare forfetară, suma forfetară nu poate depăși 5 % din beneficiile repartizate de societatea distribuitoare.”.

7. Articolul 5 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 5

(1) Profiturile distribuite societății beneficiare de către societatea distribuitoare sunt scutite de reținerea la sursă a impozitelor.

(2) Prin derogare de la articolul 2 litera (a) punctele (i) și (iii), alineatul (1) se aplică și în cazul în care societatea beneficiară este o instituție de pensii.

În sensul primului paragraf, „instituție de pensii” înseamnă oricare dintre următoarele:

(a) o instituție pentru furnizarea de pensii ocupaționale, astfel cum este definită la articolul 6 punctul 1 din Directiva (UE) 2016/2341 a Parlamentului European și a Consiliului*;

(b) o instituție care gestionează sisteme de pensii considerate a fi sisteme de securitate socială care fac obiectul Regulamentului (CE) nr. 883/2004 al

Parlamentului European și al Consiliului** și al Regulamentului (CE) nr. 987/2009 al Parlamentului European și al Consiliului***, precum și orice entitate juridică instituită în scopul investiției în astfel de sisteme.

* Directiva (UE) 2016/2341 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 decembrie 2016 privind activitățile și supravegherea instituțiilor pentru furnizarea de pensii ocupaționale (IORP) (JO L 354, 23.12.2016, p. 37, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2016/2341/oj>).

** Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO L 166, 30.4.2004, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2004/883/oj>).

*** Regulamentul (CE) nr. 987/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 de stabilire a procedurii de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO L 284, 30.10.2009, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2009/987/oj>).”.

8. Se introduc următoarele articole 5a, 5b și 5c:

„Articolul 5a

În sensul articolului 5, statele membre nu solicită nicio autorizare prealabilă sau procedură administrativă de verificare a îndeplinirii cerințelor prevăzute la articolele 2 și 3 la momentul repartizării profiturilor.

Articolul 5b

(1) Dacă societatea distribuitoare a reținut la sursă un impozit care trebuie să beneficieze de o scutire în temeiul articolului 5, se poate face o cerere de rambursare a impozitului pentru reținerea la sursă. Cererea de rambursare trebuie înaintată în termenul stabilit. Acest termen este de cel puțin doi ani de la data repartizării profiturilor.

(2) Statul membru al societății distribuitoare rambursează surplusul de impozit reținut la sursă în termen de un an de la primirea cererii și a informațiilor justificative pe care le poate solicita în mod rezonabil. Dacă impozitul reținut la sursă nu a fost rambursat în acest termen, societatea beneficiară are dreptul, la expirarea acestui termen de un an, la dobândă pe impozitul care este rambursat, la o rată corespunzătoare ratei dobânzii naționale aplicabile în cazuri comparabile în temeiul legislației naționale a statului membru al societății distribuitoare.

Articolul 5c

În sensul articolului 5 și prin derogare de la articolele 5a și 5b, statele membre se asigură că reducerea impozitului reținut la sursă se acordă în conformitate cu procedurile prevăzute în Directiva (UE) 2025/50 a Consiliului* pentru cazurile care intră în domeniul de aplicare al directivei respective.

*Directiva (UE) 2025/50 a Consiliului din 10 decembrie 2024 privind reducerea mai rapidă și mai sigură a surplusului de impozit reținut la sursă (JO L, 2025/50, 10.1.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2025/50/oj>).”.

9. Articolul 6 se înlocuiește cu următorul text:
- „Statul membru de care aparține societatea beneficiară nu poate percepe taxa reținută la sursă pe profiturile pe care societatea respectivă le primește de la o societate distribuitoare.”.
- (10) La articolul 7, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:
- „(1) În sensul prezentei directive, sintagma «taxă reținută la sursă» nu include o plată anticipată sau în avans (*précompte*) a impozitului pe profit către statul membru al societății distribuitoare, efectuată în legătură cu distribuirea profiturilor către societatea beneficiară.”.
- (11) Anexa I la Directiva 2011/96/UE se modifică în conformitate cu anexa III la prezenta directivă.

Articolul 4

Modificări aduse Directivei (UE) 2016/1164

Directiva (UE) 2016/1164 se modifică după cum urmează:

1. Titlul se înlocuiește cu următorul text:
- „Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor privind tratamentul fiscal al cheltuielilor legate de cercetare și dezvoltare și împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne”.
2. Articolul 2 se modifică după cum urmează:
 - (a) se introduc următoarele puncte -1, -1a și -1b înaintea punctului 1:

„-1. «cheltuieli eligibile» înseamnă cheltuielile de capital pentru instalații, utilaje și alte active corporale, fără taxa pe valoarea adăugată deductibilă, suportate de contribuabil sau în numele acestuia și utilizate în interesul comercial direct al contribuabilului în oricare dintre următoarele scopuri:

 - (a) desfășurarea de activități de cercetare și dezvoltare;
 - (b) furnizarea de facilități pentru desfășurarea activităților de cercetare și dezvoltare;

-1a. «cercetare și dezvoltare» înseamnă oricare dintre următoarele:

 - (a) *cercetare de bază*: activitate experimentală sau teoretică întreprinsă în principal pentru a dobândi cunoștințe noi despre bazele fenomenelor și faptelor observabile, fără a fi avută în vedere nicio aplicare sau utilizare specifică;
 - (b) *cercetare aplicată*: investigație inițială efectuată cu scopul de a dobândi cunoștințe noi, dar orientată în principal către un scop sau un obiectiv specific și practic;
 - (c) *dezvoltare experimentală*: activități sistematice, bazate pe cunoștințele dobândite din cercetare și din experiența practică și care produc cunoștințe suplimentare, care sunt direcționate către producerea de noi produse sau procese sau către îmbunătățirea produselor sau proceselor existente;

-1b. «valoare de înstrăinare» înseamnă:

(a) în cazul vânzării, la o valoare cel puțin egală cu valoarea de piață, a activelor pentru care au fost suportate cheltuieli eligibile, veniturile nete obținute din vânzare;

(b) în cazul demolării sau distrugerii unor astfel de active, suma netă primită pentru rămășițe, împreună cu orice asigurare sau compensare a capitalului;

(c) în toate celelalte cazuri în care contribuabilul încetează să mai dețină astfel de active, valoarea de piață;”

(b) la punctul 4 al treilea paragraf, litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) în cazul în care tratamentul neuniform decurge din punctul 9 primul paragraf literele (b), (c), (d), (e) sau (g), sau în cazul în care este necesară o ajustare în temeiul articolului 9a, definiția întreprinderii asociate se modifică astfel încât procentul impus de 25 % să fie înlocuit cu un procent impus de 50 %;”;

(c) punctul 5 se modifică după cum urmează:

1. teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„«întreprindere financiară» înseamnă oricare dintre următoarele entități sau sedii permanente ale unor astfel de entități în unul sau mai multe state membre;”;

2. litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) o instituție de credit astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului*

*Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2013/575/oj>).”;

3. se adaugă următoarele litere (aa), (ab) și (ac):

„(aa) o firmă de investiții, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului*;

(ab) un administrator de fonduri de investiții alternative (AFIA), astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului**;

(ac) o societate de administrare a unui organism de plasament colectiv în valori mobiliare, astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului***;

*Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a

Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2014/65/oj>).

******Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administratorii fondurilor de investiții alternative și de modificare a Directivelor 2003/41/CE și 2009/65/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 1095/2010 (JO L 174, 1.7.2011, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2011/61/oj>).

*******Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2009/65/oj>).”;

4. litera (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) o instituție pentru furnizarea de pensii ocupaționale, astfel cum este definită la articolul 6 punctul 1 din Directiva (UE) 2016/2341 a Parlamentului European și a Consiliului*;

*Directiva (UE) 2016/2341 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 decembrie 2016 privind activitățile și supravegherea instituțiilor pentru furnizarea de pensii ocupaționale (IORP) (JO L 354, 23.12.2016, p. 37, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2016/2341/oj>).”;

5. litera (f) se elimină;

6. literele (g), (h) și (i) se înlocuiesc cu următorul text:

„(g) un organism de plasament colectiv în valori mobiliare în sensul articolului 1 alineatul (2) din Directiva 2009/65/CE;

(h) o contraparte centrală sau «CPC», astfel cum este definită la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului*;

(i) un depozitar central de titluri de valoare sau «CSD», astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului**;

*Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 27.7.2012, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2012/648/oj>).

******Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind îmbunătățirea decontării titlurilor de valoare în Uniunea Europeană și privind depozitarii centrale de titluri de valoare și de modificare a Directivelor 98/26/CE și 2014/65/UE și a Regulamentului (UE) nr. 236/2012 (JO L 257, 28.8.2014, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2014/909/oj>).”;

7. se adaugă următoarele litere (j)-(o):

„(j) un vehicul investițional de asigurare sau reasigurare autorizat în conformitate cu articolul 211 din Directiva 2009/138/CE;

(k) o societate financiară holding, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 20 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și un holding de asigurare, astfel cum este definit la articolul 212 alineatul (1) litera (f) din Directiva 2009/138/CE, sau un holding financiar mixt, astfel cum este definit la articolul 2 punctul 15 din Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului*, care face parte dintr-un grup de asigurare ce face obiectul supravegherii la nivel de grup în temeiul articolului 213 din Directiva 2009/138/CE și care nu este exceptat de la supravegherea la nivel de grup în temeiul articolului 214 alineatul (2) din directiva respectivă;

(l) o instituție de plată, astfel cum este definită la articolul 4 punctul 4 din Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului**;

(m) o instituție emitentă de monedă electronică, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 1 din Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului***;

(n) un furnizor de servicii de finanțare participativă, astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul (UE) 2020/1503 al Parlamentului European și al Consiliului****;

(o) un furnizor de servicii de criptoactive, astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (1) punctul 15 din Regulamentul (UE) 2023/1114 al Parlamentului European și al Consiliului*****.

*Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar și de modificare a Directivelor 73/239/CEE, 79/267/CEE, 92/49/CEE, 92/96/CEE, 93/6/CEE și 93/22/CEE ale Consiliului și a Directivelor 98/78/CE și 2000/12/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 35, 11.2.2003, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2002/87/oj>).

**Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2015 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 2002/65/CE, 2009/110/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, și de abrogare a Directivei 2007/64/CE (JO L 337, 23.12.2015, p. 35, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2015/2366/oj>).

***Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind accesul la activitate, desfășurarea și supravegherea prudențială a activității instituțiilor emitente de monedă electronică, de modificare a Directivelor 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 2000/46/CE (JO L 267, 10.10.2009, p. 7, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2009/110/oj>).

****Regulamentul (UE) 2020/1503 al Parlamentului European și al Consiliului din 7 octombrie 2020 privind furnizorii europeni de servicii de finanțare participativă pentru afaceri și de modificare a Regulamentului (UE) 2017/1129 și a Directivei (UE) 2019/1937 (JO L 347, 20.10.2020, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2020/1503/oj>).

*****Regulamentul (UE) 2023/1114 al Parlamentului European și al Consiliului din 31 mai 2023 privind piețele criptoactivelor și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 1095/2010 și a Directivelor 2013/36/UE și (UE) 2019/1937 (JO L 150, 9.6.2023, p. 40, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/1114/oj>).”.

3. Articolul 3 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 3

Nivelul minim de armonizare și nivelul minim de protecție

(1) Statele membre pot decide să mențină sau să adopte măsuri interne alternative în loc să le introducă pe cele prevăzute în capitolul Ia, în cazul în care stabilesc că astfel de măsuri interne tratează cheltuielile eligibile într-un mod mai favorabil decât normele prevăzute în capitolul Ia.

(2) Capitolul II nu împiedică aplicarea dispozițiilor naționale sau a dispozițiilor bazate pe acorduri care urmăresc să asigure un nivel mai ridicat de protecție a bazelor impozabile naționale ale societăților.”.

4. Se introduce următorul capitol Ia:

**„CAPITOLUL Ia
CERCETARE ȘI DEZVOLTARE**

Articolul 3a

Deducere pentru cercetare și dezvoltare

(1) Contribuabilii au dreptul la o deducere pentru cercetare și dezvoltare (denumită în continuare „deducerea”) pentru cheltuielile eligibile. Deducerea respectivă este reținută din baza de impozitare a acestora.

(2) Cuantumul deducerii este egal cu cuantumul cheltuielilor eligibile.

(3) Prin derogare de la alineatul (2), în cazul în care se stabilește o valoare de înstrăinare pentru cheltuielile respective, valoarea deducerii se limitează la valoarea cu care cheltuiala respectivă depășește valoarea de înstrăinare.

(4) Deducerea se solicită în perioada fiscală în care sunt suportate cheltuielile eligibile sau în oricare dintre cele patru perioade fiscale ulterioare.

(5) Deducerea nu poate fi solicitată după expirarea celei de a patra perioade fiscale care urmează perioadei fiscale în care au fost efectuate cheltuielile eligibile.

Articolul 3b

Excluderi de la cheltuielile eligibile

(1) Cheltuielile eligibile nu includ cheltuielile suportate pentru achiziționarea următoarelor:

(a) terenuri sau drepturi asupra terenurilor, cu excepția cazului în care cheltuielile se referă la:

- (i) o clădire sau o structură deja construită pe teren;
- (ii) drepturi asupra unei astfel de clădiri sau structuri; sau
- (iii) instalații sau utilaje care fac parte dintr-o astfel de clădire sau structură;

(b) o locuință.

(2) Prin derogare de la alineatul (1) litera (b), cheltuielile legate de o clădire care include o locuință sunt tratate drept cheltuieli eligibile dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele două condiții:

(a) părțile clădirii, altele decât locuința, sunt utilizate pentru activități de cercetare și dezvoltare;

(b) cel mult 20 % din cheltuielile aferente clădirii pot fi atribuite locuinței.

În cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la primul paragraf, cheltuielile aferente întregii clădiri sunt considerate cheltuieli eligibile.

În cazul în care condiția prevăzută la primul paragraf litera (a) este îndeplinită, dar condiția prevăzută la litera (b) de la paragraful respectiv nu este îndeplinită, numai ponderea cheltuielilor corespunzătoare părții din clădire utilizate pentru cercetare și dezvoltare este tratată drept cheltuieli eligibile.

Articolul 3c

Utilizarea minimă a cheltuielilor eligibile și a impunerii de echilibrare

(1) Cheltuielile eligibile pentru care se solicită deducerea sunt utilizate integral și exclusiv pentru cercetare și dezvoltare, pe o perioadă neîntreruptă de cel puțin trei ani. Această perioadă de trei ani începe în termen de cel mult un an de la sfârșitul perioadei fiscale pentru care deducerea se solicită prima dată.

(2) În cazul în care condiția prevăzută la alineatul (1) nu este îndeplinită, deducerea nu se acordă sau, dacă a fost deja acordată, se retrage, iar quantumul deducerii se include în baza impozabilă a perioadei fiscale în care condiția respectivă nu mai este îndeplinită.

Primul paragraf nu se aplică în cazul în care neîndeplinirea acestei condiții rezultă fie dintr-un caz de forță majoră, fie din circumstanțe independente de voința rezonabilă a contribuabilului.

(3) În cazul în care un contribuabil încetează să mai dețină, demolează sau înstrăinează în alt mod un activ la care se referă cheltuielile eligibile pentru care contribuabilul respectiv a solicitat deducerea, valoarea de înstrăinare a activului în cauză este avută în vedere în scopuri fiscale.

În cazul în care valoarea de înstrăinare depășește orice deducere nesolicitată, se stabilește o impunere de echilibrare.

Valoarea impunerii de echilibrare, care se include în venitul impozabil al contribuabilului pentru perioada fiscală în care are loc înstrăinarea, este cea mai mică dintre următoarele valori:

- (a) cuantumul cu care valoarea de înstrăinare depășește orice deducere nesolicitată;
- (b) deducerea solicitată.”.

5. Articolul 4 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (1), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Costurile excedentare ale îndatorării sunt deductibile în perioada fiscală în care sunt suportate doar într-un cuantum egal cu 30 % din câștigurile contribuabilului înainte de dobânzi, taxe, deprecieri și amortizare (EBITDA).”;

- (b) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„EBITDA se calculează prin adăugarea la veniturile supuse impozitului pe profit în statul membru al contribuabilului a sumelor ajustate în scopul impozitării pentru costurile excedentare ale îndatorării, a sumelor ajustate în scopul impozitării pentru deprecieri și amortizare, precum și a cuantumului cheltuielilor eligibile deduse din baza de impozitare în temeiul normelor prevăzute în capitolul Ia sau al dispozițiilor naționale care prevăd o deductibilitate fiscală mai ridicată a unor astfel de cheltuieli eligibile. Veniturile neimpozabile se exclud din EBITDA contribuabilului.”;

- (c) se introduce următorul alineat (2a):

„(2a) Statele membre exclud din domeniul de aplicare al alineatului (1) costurile excedentare ale îndatorării rezultate din împrumuturile cu risc scăzut acordate de terți.

În sensul primului paragraf, un împrumut cu risc scăzut acordat de un terț înseamnă un împrumut care îndeplinește următoarele condiții:

- (a) nu este acordat de o întreprindere asociată, de un sediu permanent sau de o entitate care face parte din același grup consolidat în scopuri de contabilitate financiară și

- (b) este utilizat pentru a finanța exclusiv activitățile proprii ale entității împrumutate și nicio finanțare nu este acordată unei întreprinderi asociate sau unui sediu permanent sau unei entități care face parte din același grup consolidat în scopuri de contabilitate financiară.

În sensul condiției prevăzute la litera (b), un împrumut nu se utilizează, direct sau indirect, pentru a finanța aporturi de capital sau alte contribuții la capitalul propriu care au ca rezultat finanțarea unei întreprinderi asociate sau a unui sediu permanent sau a unei entități care face parte din același grup consolidat în scopuri de contabilitate financiară.

În cazul în care se aplică primul paragraf, orice venituri generate din împrumuturi cu risc scăzut acordate de terți sunt excluse din EBITDA contribuabilului, iar orice costuri excedentare ale îndatorării care au fost excluse nu se includ în costurile excedentare ale îndatorării grupului față de terți, menționate la alineatul (5) litera (b).”;

- (d) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„Prin derogare de la alineatul (1), contribuabilului i se acordă dreptul de a deduce costurile excedentare ale îndatorării într-un cuantum egal cu 3 000 000 EUR.

Cuantumul menționat la primul paragraf se ajustează în fiecare an în conformitate cu următoarea formulă:

$$I_y = I_{y-1} \times \frac{IAPC_{y-1}}{IAPC_{y-2}}$$

Unde:

I_y este valoarea indexată aplicabilă de la data de 1 iulie a anului calendaristic y până la data de 30 iunie a anului calendaristic $y+1$.

I_{y-1} este valoarea indexată aplicabilă de la data de 1 iulie a anului calendaristic $y-1$ până la data de 30 iunie a anului calendaristic y .

$IAPC_{y-1}$ este media anuală a indicelui armonizat al prețurilor de consum pentru Uniune (UE-27) pentru anul calendaristic $y-1$, astfel cum a fost publicat de Eurostat.

$IAPC_{y-2}$ este media anuală a indicelui armonizat al prețurilor de consum pentru Uniune pentru anul calendaristic $y-2$, astfel cum a fost publicat de Eurostat.

Valoarea rezultată se rotunjește la cel mai apropiat multiplu de 10 000 EUR.

În sensul alineatului (1) al doilea paragraf, suma de 3 000 000 EUR se ia în considerare pentru întregul grup.”;

- (e) se introduce următorul alineat (3a):

„(3a) Prin derogare de la alineatul (1), contribuabilului i se acordă dreptul de a deduce integral costurile excedentare ale îndatorării suportate într-o perioadă fiscală în cazul în care contribuabilul demonstrează că EBITDA pentru perioada fiscală respectivă a scăzut cu cel puțin 50 % în comparație cu EBITDA din perioada fiscală imediat precedentă.

Derogarea prevăzută la primul paragraf se aplică numai perioadei fiscale în care are loc scăderea EBITDA.”;

- (f) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Statele membre pot exclude din domeniul de aplicare al alineatului (1) costurile excedentare ale îndatorării rezultate din:

(a) împrumuturi care au fost încheiate înainte de 17 iunie 2016, dar excluderea nu se aplică niciunei modificări ulterioare a unor astfel de împrumuturi;

(b) împrumuturi utilizate pentru finanțarea unui proiect de interes public pe termen lung, în cazul în care operatorul de proiect, costurile îndatorării, activele și veniturile se află toate în Uniune.

În sensul primului paragraf de la litera (b), un proiect de interes public pe termen lung înseamnă un proiect care are scopul de a furniza, de a îmbunătăți, de a opera sau de a menține un activ de mari dimensiuni, pe care un stat membru îl consideră a fi de interes public general.

În cazul în care se aplică primul paragraf de la litera (b), orice venituri generate de un proiect de interes public pe termen lung sunt excluse din EBITDA contribuabilului, iar orice costuri excedentare ale îndatorării care au fost

excluse nu se includ în costurile excedentare ale îndatorării grupului față de terți, menționate la alineatul (5) litera (b).”;

- (g) se introduce următorul alineat (4a):

„(4a) Statele membre exclud de la alineatul (1) costurile excedentare ale îndatorării rezultate din împrumuturile utilizate pentru finanțarea produselor din domeniul apărării sau a altor produse utilizate în scopuri de apărare care aparțin oricăreia dintre categoriile prevăzute la articolul 1 literele (a) și (b) din Regulamentul (UE) 2025/1106 al Consiliului*, în cazul în care contribuabilul, costurile îndatorării, activele și veniturile se află toate în Uniune.

În sensul primului paragraf:

(a) «produs din domeniul apărării» înseamnă bunuri, servicii și lucrări care intră în domeniul de aplicare al Directivei 2009/81/CE** a Parlamentului European și a Consiliului, astfel cum este stabilit la articolul 2 din aceasta;

(b) «alte produse utilizate în scopuri de apărare» înseamnă orice bunuri, servicii și lucrări, altele decât cele care intră în domeniul de aplicare al Directivei 2009/81/CE, astfel cum este stabilit la articolul 2 din aceasta, care sunt necesare sau destinate unor scopuri de apărare sau destinate unor scopuri specific militare.

În cazul în care se aplică primul paragraf, orice venituri generate din produse din domeniul apărării sau din alte produse utilizate în scopuri de apărare în domenii de capabilități critice sunt excluse din EBITDA contribuabilului, iar orice costuri excedentare ale îndatorării care au fost excluse nu se includ în costurile excedentare ale îndatorării grupului față de terți, menționate la alineatul (5) litera (b).

Primul paragraf se aplică numai împrumuturilor acordate în primele cinci perioade fiscale ulterioare datei de 1 ianuarie 2029.

*Regulamentul (UE) 2025/1106 al Consiliului din 27 mai 2025 de instituire a Instrumentului „Acțiunea pentru securitatea Europei” (SAFE) prin consolidarea industriei europene de apărare (JO L, 2025/1106, 28.5.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2025/1106/oj>).

**Directiva 2009/81/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind coordonarea procedurilor privind atribuirea anumitor contracte de lucrări, de furnizare de bunuri și de prestare de servicii de către autoritățile sau entitățile contractante în domeniile apărării și securității și de modificare a Directivelor 2004/17/CE și 2004/18/CE (JO L 216, 20.8.2009, p. 76, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2009/81/oj>). ”;

- (h) la alineatul (5), teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul în care este membru al unui grup consolidat în scopuri de contabilitate financiară, contribuabilului i se acordă dreptul:”;

- (i) alineatul (6) se modifică după cum urmează:

1. teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„Statul membru al contribuabilului prevede norme:”;

2. litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) pentru a reporta, fără limită de timp, costurile excedentare ale îndatorării care nu pot fi deduse în perioada fiscală în curs în conformitate cu alineatele (1)-(5); sau”;

3. litera (b) se elimină;

4. se adaugă următorul paragraf:

„Statul membru al contribuabilului poate prevedea, de asemenea, norme pentru a transfera într-o perioadă anterioară de maximum trei ani costurile excedentare ale îndatorării care nu pot fi deduse în perioada fiscală în curs în conformitate cu alineatele (1)-(5).”

(j) se adaugă următorul alineat (9):

„(9) În sensul prezentului articol, statele membre nu mențin și nu introduc în dreptul lor intern nicio dispoziție având un obiect care intră în domeniul de aplicare al prezentului articol în cazul în care stabilesc norme diferite de cele prevăzute la prezentul articol.”.

6. La articolul 6, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În scopul calculării obligațiilor fiscale, statele membre nu iau în considerare un acord sau o serie de acorduri care, având în vedere toate faptele și circumstanțele relevante, nu sunt autentice, fiind întreprinse cu scopul principal sau cu unul dintre scopurile principale de a obține un avantaj fiscal care contravine obiectului sau scopului dreptului fiscal aplicabil. Un acord poate cuprinde mai multe etape sau părți.”.

7. Articolul 7 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (2) se modifică după cum urmează:

1. litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) veniturile nedistribuite ale entității sau veniturile sediului permanent care au provenit din următoarele categorii:

(i) dobânzi sau orice alte venituri generate de active financiare;

(ii) redevențe sau orice alte venituri generate de drepturi de proprietate intelectuală;

(iii) dividende și venituri din cedarea de acțiuni;

(iv) venituri din leasing financiar;

(v) venituri din activități de asigurare, activități bancare sau alte activități financiare;

(vi) venituri de la societăți de facturare, care obțin aceste venituri din bunuri și servicii cumpărate de la întreprinderi asociate sau vândute acestora și care au o valoare economică adăugată redusă sau inexistentă;

Prezenta literă nu se aplică în cazul în care societatea străină controlată desfășoară o activitate economică semnificativă susținută de personal, echipamente, active și spații, astfel cum o demonstrează faptele și circumstanțele relevante.

În cazul în care societatea străină controlată își are reședința sau este situată într-o țară terță care nu este parte la Acordul privind SEE, statele membre pot decide să nu aplice al doilea paragraf anterior.”;

2. litera (b) se elimină.

(b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Un stat membru nu tratează o entitate sau un sediu permanent drept societate străină controlată în temeiul alineatului (1) dacă:

(a) o treime sau mai puțin de o treime din veniturile obținute de entitate sau de sediul permanent se încadrează în categoriile prevăzute la alineatul (2) litera (a); sau

(b) entitatea este o întreprindere financiară și o treime sau mai puțin de o treime din veniturile entității din categoriile prevăzute la alineatul (2) litera (a) provine din operațiuni desfășurate cu contribuabilul sau cu întreprinderile asociate ale acestuia.”;

(c) alineatul (4) se elimină;

(d) se adaugă următoarele alineate (5), (6), (7) și (8):

„(5) În sensul prezentului articol, se aplică următoarele definiții:

- «grup de întreprinderi multinaționale» înseamnă un grup astfel cum este definit la articolul 3 punctul 4 din Directiva (UE) 2022/2523;
- «grup național de mari dimensiuni» înseamnă un grup astfel cum este definit la articolul 3 punctul 5 din Directiva (UE) 2022/2523;
- «societate-mamă finală» înseamnă o entitate astfel cum este definită la articolul 3 punctul 14 din Directiva (UE) 2022/2523;
- «jurisdicție care aplică un sistem de coexistență» înseamnă o jurisdicție raportată ca având un astfel de statut în registrul central al OCDE pentru impozitul minim global în conformitate cu acordul referitor la Cadrul incluziv al OCDE/G20 cu privire la un pachet privind coexistența din 5 ianuarie 2026;
- «impozit suplimentar național calificat» înseamnă un impozit astfel cum este definit la articolul 3 punctul 28 din Directiva (UE) 2022/2523.

(6) Statele membre se asigură că alineatele (1), (2) și (3) nu se aplică în cazul în care contribuabilul:

(a) face parte dintr-un grup mic sau mijlociu în conformitate cu articolul 3 alineatele (5) și (6) din Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului*;

(b) nu face parte dintr-un grup și este o microîntreprindere sau o întreprindere mică sau mijlocie în conformitate cu articolul 3 alineatele (1), (2) și (3) din Directiva 2013/34/UE; sau

(c) face parte dintr-un grup de întreprinderi multinaționale sau dintr-un grup național de mari dimensiuni care, pentru perioada fiscală respectivă, intră în domeniul de aplicare al normelor prevăzute în Directiva (UE) 2022/2523 a Consiliului** sau, în ceea ce privește

jurisdicțiile țărilor terțe, în regulile-model ale OCDE, cu excepția cazului în care societatea-mamă finală a grupului de întreprinderi multinaționale respectiv este situată într-o jurisdicție care aplică un sistem de coexistență pentru perioada fiscală.

(7) Fără a aduce atingere alineatului (6) litera (c), un stat membru nu tratează o entitate sau un sediu permanent ca fiind o societate străină controlată în cazul în care contribuabilul este deținut direct sau indirect de o societate-mamă finală situată într-o jurisdicție care aplică un sistem de coexistență pentru perioada fiscală, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele două condiții:

(a) entitatea sau sediul permanent face obiectul unui impozit suplimentar național calificat pentru perioada fiscală;

(b) nu se acordă nicio rambursare sau niciun beneficiu financiar direct sau indirect în legătură cu impozitul respectiv.

(8) În sensul prezentului articol, statele membre nu mențin și nu introduc în dreptul lor intern nicio dispoziție având un obiect care intră în domeniul de aplicare al alineatelor (5), (6) și (7) în cazul în care stabilesc norme diferite de cele prevăzute la prezentul articol.

*Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2013/34/oj>).

**Directiva (UE) 2022/2523 a Consiliului din 15 decembrie 2022 privind asigurarea unui nivel minim global de impozitare a grupurilor de întreprinderi multinaționale și a grupurilor naționale de mari dimensiuni în Uniune (JO L 328, 22.12.2022, p. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2523/oj>).”.

8. La articolul 8, alineatul (2) se elimină.

9. La articolul 9, alineatul (3) se elimină.

Articolul 5

Modificări aduse Directivei (UE) 2017/1852

Directiva (UE) 2017/1852 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 2 alineatul (1), litera (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) «persoană afectată» înseamnă orice persoană, inclusiv o persoană fizică, care își are reședința fiscală într-un stat membru și a cărei impozitare este afectată direct de o chestiune litigioasă. În cazul în care impozitarea mai multor persoane este afectată în mod direct, fiecare astfel de persoană este considerată persoană afectată.”.

2. Articolul 3 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Orice persoană afectată are dreptul să înainteze o plângere privind o chestiune litigioasă, solicitând soluționarea acesteia. Plângerea este înaintată în termen de trei ani de la prima notificare a acțiunii care are ca rezultat sau care

va avea ca rezultat o chestiune litigioasă, indiferent dacă persoana afectată a recurs la căile de atac disponibile în temeiul dreptului intern al oricăruia dintre statele membre în cauză. Persoana afectată înaintează plângerea, conținând aceleași informații, fiecareia dintre autoritățile competente ale statelor membre în cauză și precizează în plângere ce alte state membre sunt în cauză. Persoana afectată se asigură că fiecare stat membru în cauză primește plângerea în cel puțin una dintre următoarele limbi:

(a) una dintre limbile oficiale ale statului membru respectiv, în conformitate cu dreptul intern; sau

(b) orice altă limbă pe care statul membru respectiv o acceptă în acest scop.

Prin derogare de la primul paragraf, în cazul în care chestiunea în litigiu implică cel puțin două persoane afectate, fiecare persoană afectată are dreptul de a depune plângerea numai la autoritatea competentă din statul său membru de reședință.

În orice caz, plângerea se depune la fiecare dintre autoritățile competente ale statelor membre în cauză în termen de 30 de zile calendaristice de la prima depunere. Ultima depunere se efectuează în termen de cel mult 3 ani de la prima notificare menționată la primul paragraf.”;

(b) la alineatul (4), ultimul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Persoana afectată care primește o cerere în conformitate cu alineatul (3) litera (f) răspunde în termen de trei luni de la primirea cererii. O copie a acestui răspuns este transmisă și autorităților competente ale celorlalte state membre în cauză, în termen de cel mult 3 luni de la primirea cererii.”;

(c) la alineatul (5) se adaugă al doilea paragraf cu următorul text:

„Înainte de a lua o decizie cu privire la admisibilitatea plângerii, autoritățile competente ale statelor membre în cauză se pot consulta în vederea unei mai bune înțelegeri a pozițiilor lor respective.”.

3. La articolul 4 alineatul (3) se adaugă următorul paragraf:

„În cazul în care toate autoritățile competente ale statelor membre în cauză convin că nu se poate ajunge la un acord, acestea informează fără întârziere și fără a aștepta expirarea termenului prevăzut la alineatul (1) persoana afectată în legătură cu acest lucru și prezintă motivele generale pentru care nu s-a ajuns la un astfel de acord.”.

4. La articolul 5, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Fiecare autoritate competentă a unui stat membru în cauză poate decide să respingă o plângere în oricare dintre următoarele cazuri:

(a) plângerea nu conține informațiile solicitate în temeiul articolului 3 alineatul (3) [inclusiv orice informație solicitată în temeiul articolului 3 alineatul (3) litera (f) care nu a fost prezentată în termenul menționat la articolul 3 alineatul (4)];

(b) nu există o chestiune litigioasă;

(c) plângerea nu a fost înaintată în termenul de trei ani prevăzut la articolul 3 alineatul (1);

(d) plângerea nu a fost înaintată în termenul de 30 de zile calendaristice prevăzut la articolul 3 alineatul (1);

(e) plângerea nu a fost înaintată într-o limbă impusă, astfel cum se menționează la articolul 3 alineatul (1), în cel puțin un stat membru;

(f) plângerea nu a fost înaintată, conținând aceleași informații, fiecareia dintre autoritățile competente ale statelor membre în cauză, astfel cum se prevede la articolul 3 alineatul (1).

Autoritatea competentă oferă persoanei afectate posibilitatea de a remedia eventualele deficiențe și de a completa plângerea în termen de 30 de zile de la primirea cererii, în caz contrar plângerea putând fi respinsă. În cazul în care o plângere este respinsă, persoana afectată poate înainta din nou plângerea, cu condiția ca respectiva plângere să fie înaintată din nou în termenul de trei ani menționat la articolul 3 alineatul (1). Atunci când informează persoana afectată cu privire la respingere în conformitate cu dispozițiile articolului 3 alineatul (5), autoritatea competentă indică motivele generale ale respingerii.”.

5. La articolul 8 alineatul (5) se adaugă al treilea paragraf cu următorul text:

„Autoritățile competente formulează obiecții cu privire la o personalitate independentă cel târziu înainte ca toate autoritățile competente să convină asupra unei decizii finale în temeiul articolului 15 alineatul (1). Orice obiecție formulată după acest moment nu are niciun efect asupra deciziei finale astfel convenite.”.

6. La articolul 10, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Autoritățile competente ale statelor membre în cauză pot conveni să înființeze o comisie de soluționare alternativă a litigiilor (denumită în continuare «comisia de soluționare alternativă a litigiilor») în locul unei comisii consultative, care să adopte o decizie privind acceptarea plângerii în conformitate cu articolul 6 sau să emită un aviz privind modul de soluționare a chestiunii litigioase în conformitate cu articolul 14. Autoritățile competente ale statelor membre pot conveni, de asemenea, să instituie o comisie de soluționare alternativă a litigiilor sub forma unui comitet care să aibă un caracter permanent (denumit în continuare «comitetul permanent»).”.

7. La articolul 11 alineatul (2) al doilea paragraf, litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) componența comisiei consultative sau a comisiei de soluționare alternativă a litigiilor (inclusiv numărul și numele membrilor și, în cazul personalităților independente, detalii referitoare la competențele și calificările acestora, precum și orice conflicte de interese ale membrilor);”.

8. La articolul 16, alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Introducerea unei plângeri, astfel cum este prevăzută la articolul 3, suspendă orice altă procedură de acord amiabil sau de soluționare a litigiilor în curs desfășurate în temeiul unui acord sau al unei convenții care este interpretat(ă) sau aplicat(ă) în legătură cu chestiunea litigioasă relevantă începând cu data primei primiri a plângerii de către oricare dintre autoritățile competente ale statelor membre în cauză. Suspendarea încetează în ziua în care plângerea este respinsă de toate autoritățile competente sau de comisia consultativă sau în ziua în care persoana afectată decide să retragă plângerea. În cazul în care plângerea este acceptată de toate autoritățile competente ale statelor membre în cauză, celelalte proceduri se încheie cu efect imediat.”.

9. Articolul 17 se modifică după cum urmează:

- (a) la primul paragraf, a doua teză se înlocuiește cu următorul text:
- „Autoritatea competentă a statului membru respectiv transmite în același timp o notificare autorităților competente ale tuturor celorlalte state membre în cauză, în termen de două luni de la data primirii unor astfel de comunicări și transmite o copie a plângerii și a informațiilor relevante primite de la persoana afectată.”;
- (b) se adaugă al treilea paragraf, cu următorul text:
- „O persoană afectată menționată la primul paragraf litera (b), care face uz de derogarea prevăzută la paragraful respectiv, menționează în mod clar acest lucru în plângere.”.

10. Se introduce următorul articol 19a:

„Articolul 19a

Acte de punere în aplicare ale Consiliului

(1) Pe baza unei propuneri din partea Comisiei, Consiliul poate adopta acte de punere în aplicare de stabilire a oricăror alte norme tehnice sau procedurale necesare pentru a asigura o aplicare raționalizată și coerentă a procedurilor prevăzute în prezenta directivă, în special în ceea ce privește:

- (a) etapa plângerii menționată la articolele 3 și 5;
- (b) procedura de acord amiabil menționată la articolul 4;
- (c) etapa de soluționare a litigiilor menționată la articolul 6, inclusiv normele privind funcționarea comisiei consultative și a comisiei de soluționare alternativă a litigiilor menționate la articolul 10;
- (d) interacțiunea dintre procedurile în temeiul prezentei directive și procedurile în fața instanțelor naționale.”.

11. Articolul 21 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 21

Reexaminare

(1) Până la 31 decembrie 2030 și apoi o dată la cinci ani, Comisia examinează și evaluează funcționarea prezentei directive, inclusiv eventuala necesitate de a modifica anumite dispoziții, și prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului.

(2) Statele membre comunică Comisiei date statistice anuale relevante, astfel cum sunt menționate la alineatul (3), pentru evaluarea prezentei directive, în scopul îmbunătățirii procedurilor de acord amiabil menționate la articolul 4 pentru soluționarea unei chestiuni litigioase.

(3) Comisia adoptă, în conformitate cu procedura menționată la articolul 20 alineatul (2), un act de punere în aplicare prin care stabilește o listă de date statistice care trebuie furnizate anual de statele membre în scopul evaluării prezentei directive, precum și formatul și condițiile de comunicare a acestor informații. Datele statistice colectate în temeiul prezentului articol se publică pe site-ul web al Comisiei în formă anonimizată.”.

Articolul 6
Modificări aduse Directivei (UE) 2025/50

Articolul 11 din Directiva (UE) 2025/50 se modifică după cum urmează:

1. La alineatul (2), litera (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) se solicită scutirea de la plata impozitului reținut la sursă, cu excepția cazului în care o astfel de scutire rezultă din Directiva 2003/49/CE a Consiliului* sau din Directiva 2011/96/UE a Consiliului**

* Directiva 2003/49/CE a Consiliului din 3 iunie 2003 privind sistemul comun de impozitare, aplicabil plăților de dobânzi și de redevențe efectuate între societăți asociate din state membre diferite (JO L 157, 26.6.2003, p. 49, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2003/49/oj>).

** Directiva 2011/96/UE a Consiliului din 30 noiembrie 2011 privind regimul fiscal comun care se aplică societăților-mamă și filialelor acestora din diferite state membre (JO L 345, 29.12.2011, p. 8, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2011/96/oj>);”.

2. La alineatul (7), a doua teză se înlocuiește cu următorul text:

„De asemenea, statele membre pot administra și aplica un sistem național existent de reducere la sursă a impozitului reținut în cazurile menționate la alineatul (2) litera (e) de la prezentul articol în care se efectuează verificări pentru a asigura egalitatea de tratament între situațiile interne și cele transfrontaliere, în vederea respectării titlului IV capitele 2 și 4 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.”.

Articolul 7
Transpunere

- (1) Statele membre adoptă și publică, până la 31 decembrie 2028, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la acestea.

Statele membre aplică dispozițiile respective de la 1 ianuarie 2029.

Cu toate acestea, statele membre aplică dispozițiile necesare pentru a respecta articolul 1 alineatul (2) literele (b)-(h), alineatul (3) litera (c) și alineatul (5), articolul 3 alineatele (2) și (5)-(10) de la 1 ianuarie 2037 și dispozițiile necesare pentru a respecta articolul 4 alineatul (5) litera (d) de la 1 ianuarie 2032.

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, acestea includ o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Modalitățile de efectuare a acestei trimiteri se stabilesc de către statele membre.

- (2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 8
Intrare în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 9
Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Consiliu
Președintele